

ALECU GHILIAIAN

Anul II
Nr. 2
2012

ISSN 2285 - 3979
ISSN-L 2285 - 3979

REVISTA LITERARĂ
A GRUPULUI ȘCOLAR "AL. VLAHUȚĂ" ȘENDRICENI

Cuprins :

1. Denumirea concursului	Pag. 3
2. Frumusețea cuvântului	Pag. 4
3. Alocuțiunile invitaților	Pag. 5
4. Clasamentul concursului	Pag. 17

1.Denumirea concursului

Concursul poartă numele distinsului scriitor și pictor, Alecu Ivan Ghilia, care s-a născut în satul Ghilia, comuna Șendriceni, județul Botoșani, la 1 martie 1930. Citindu-i biografia, observăm cum *arta motivează un destin*. A făcut studiile primare în satul natal, apoi cursurile Școlii Normale din Șendriceni și Academia de Arte din Iași.

Pe numele său adevărat Alexandru Ivan, scriitorul își ia pseudonimul literar în 1948, la Iași, când debutează în versuri în presa ieșeană. Pictura, *iubirea dintâi*, o descoperă încă de pe băncile Școlii Normale din Șendriceni.

Prin desființarea Institutului Superior de Artă din Iași este repartizat la București, unde este remarcat și angajat ca redactor, la revista *Contemporanul*. Urmează apoi cursurile secției de Istorie și Teoria Artei, la Institutul N. Grigorescu din București.

În paralel cu activitatea jurnalistică, își focalizează atenția asupra prozei. Debutează cu romanul *Cuscree*, distins cu premiul Academiei Române. A publicat 50 de volume: reportaje, poezie, nuvele și romane. A scris scenarii de filme.

Ca pictor, a avut numeroase expoziții la: Moscova, Varșovia, New York, Las Vegas, Veneția.

A fost distins cu importante premii: Premiul Academiei Române, Premiul Asociației Scriitorilor din București, Premiul Național de proză *Mihai Eminescu*, Premiul special și Marele Trofeu acordate de asociația pentru pace a religiilor din România, The Special Book Award-1995- in appreciation of his distinguished contribution to creative writing as author of the book *Piramida* –Washington D.C. .

În semn de respect, i s-a acordat titlul de Cetățean de Onoare al comunei Șendriceni, în anul 2003.

Opera literară a scriitorului Alecu Ivan Ghilia ne provoacă să medităm asupra unor probleme pe care și le pune orice om de rând: cine suntem, de unde ne tragem, ce moștenim, ce avem de dus mai departe, pentru ce anume suntem culpabili, de ce anume suntem responsabili. Opera sa oferă elevilor un reper estetic, ce le poate îndruma devenirea.

2. Frumusețea cuvântului

Sunt și eu foarte emoționat și am dreptul să fiu mai emoționat decât oricine prezent aici. Mi s-au întâmplat de-a lungul timpului lucruri fericite și foarte multe răsfățuri. Am primit laude, premii, așa se întâmplă când ești pe val, toată lumea te laudă. Se zice că cel mai mare premiu este Premiul Nobel. Pentru mine concursul acesta este echivalentul Premiului Nobel.

Suntem originali și puternici în lume și avem identitatea noastră în această globalizare care ne uniformizează. Revenind la noi înșine, la identitatea noastră suntem și putem fi cineva în lume tocmai prin Enescu, Eminescu, Creangă și prin aceste valori ce se anunță.

Felicit câștigătorii acestui concurs. Elevul de la Iași, Palancanu Eduard Constantin a făcut un eseu imaginar superb cu o simbolistică foarte interesantă ce arată o gândire profundă. Elevul Boghian George, premiul I la secțiunea pictură, ar trebui să-și expună operele, să-i apară creația la televizor. Prin ei ne putem răzbuna în viitor, impunându-ne identitatea noastră, valorile noastre culturale.

Sunt încărcat de emoții și mulțumesc colegilor scriitori prezenți (Lucian Alecsa, Gică Manoli, Stelorian Moroșanu), prietenilor ce au venit, domnului director al Grupului Școlar *Al. Vlahuță* Șendriceni, ing. Sergiu Lungu, omul faptelor, constant și valoros.

Plec de la Șendriceni ca întotdeauna, dar ca niciodată încărcat cu multă energie pozitivă, insuflată și de profesorii (căroră le mulțumesc) care îndrumă elevii spre a citi, spre carte, care rămâne fundamentală, fiind cel mai bun și mai drag prieten. Cartea nu te trădează niciodată, va fi oricând o călăuză. Frumusețea frazei, a cuvântului trebuie descoperită de voi cei tineri care sunteți gingași și plin de sensibilitate și nu tociți de realitatea dură.

Citiți *Moarte căprioarei* de Nicolae Labiș! Veți descoperi un geniu al gândirii, care a trăit în proletcultism și dogmatism. A depășit aceste îngrădiri prin puterea cuvântului. Am avut șansa ca Labiș să-mi citească el însuși *Moarte căprioarei*. Emoționant! Am avut oportunitate de a mă bucura de prezența lui Sadoveanu, dar și a lui Preda. Toate acestea m-au marcat.

O minune se petrece cu noi când avem șansa să punem mâna pe o carte de calitate. De-l citești pe Dostoevski sau pe T. Mann nu te vei mai întoarce niciodată la manierism, la literatură ușoară. Dumnezeu a creat o bibliotecă uriașă. Duhul Sfânt își face prezența în toate actele spirituale. Această bibliotecă e plină și de cărți netrebnice și de cărți otrăvite, dar cele mai multe sunt cele luminoase, de o măreție ce le apropie de creația divină.

Ca un îndemn, construiți-vă personalitatea având mereu convingerea că veți avea și voi de spus ceva peste tot ceea ce s-a spus.

Maestrul Alecu Ivan GHILIA

3. Alocuțiunile invitaților

Am deosebita plăcere de a vă adresa salutul meu personal, al domnului director Dohotariu Viorel, al tuturor colegilor-cadre didactice și al elevilor de la Grupul Școlar *Al. Vlahuță* Șendriceni, unitate de tradiție a învățământului botoșănean.

Ne aflăm astăzi aici pentru a-l avea în mijlocul nostru pe maestrul Alecu Ivan Ghilia și pentru a-l întreba și a afla răspunsul la întrebarea: care este secretul tinereții fără de moarte atât pe plan spiritual, cât și fizic? Ne

aflăm aici pentru a afla premiații și lucrările premiate la Concursul Interjudețean de Creație Literară și Pictură *Alecu Ivan Ghilia*, Ediția a II-a și, nu în ultimul rând, pentru a asculta alocuțiunile invitaților.

Maestre Alecu Ivan Ghilia, trei promisiuni v-am făcut: prima, organizarea ediției a II-a a acestui concurs; a doua că vom da cu ajutorul domnului primar și al Consiliului Local Șendriceni numele dumneavoastră școlii din Ghilia. Școala de la Ghilia poartă numele dumneavoastră.

A treia promisiune a fost aceea că împreună cu colectivul de cadre didactice și cu elevii de aici vom pune umărul la rehabilitarea casei dumneavoastră părintești. Nu am putut pune acest lucru în practică din cauza unor neconcordanțe familiale. Sper ca în scurt timp acest lucru să se rezolve.

Promit că acest Concurs de Creație Literară și Pictură *Alecu Ivan Ghilia*, indiferent că va fi interjudețean, național sau internațional, va avea participanți din Ucraina și Moldova.

Vreau să mulțumesc tuturor elevilor participanți, care au pus suflet în lucrările trimise, profesorilor care i-au sprijinit, pentru că este o muncă titanică să lucrezi cu elevii. Adevărat este că elevul nu trebuie contrazis, apostrofat, cu elevul trebuie să ai răbdare.

Mulțumesc profesorilor care au jurizat. I-am rugat pe colegii din juriu să fie obiectivi, toate premiile să fie date pentru valoare. Elevul trebuie să înțeleagă că valoare are întâietate.

Mulțumesc și invitaților pentru prezență.

Directorul Grupului Școlar *Al. Vlahuță* Șendriceni
Ing. Sergiu LUNGU

Evenimentul a fost deosebit, în primul rând, pentru că spre deosebire de alte asemenea ocazii, astăzi am avut bucuria de a fi așa ca o cupă care s-a încărcat cu lacrimile despre care vorbea tânărul nostru câștigător, cu imaginile din pictura celuilalt premiant și cu vorbele frumoase spuse de colegii mei și, de asemenea, e deosebit pentru că m-am gândit pe parcursul său la întrebările puse de colega mea.

Cine suntem noi? Suntem ce ne alegem să fim. Dacă mă gândesc la nemărginirea Universului, suntem niște ființe minuscule. Dacă mă gândesc la lumea noastră, suntem și devenim, în cazul elevilor de față, oameni de valoare care să ne croim un destin frumos, în ideea de a-i ajuta pe ceilalți sau rămânem acei mici și nesemnificativi la scară planetară.

Care este moștenirea noastră? Moștenirea este reprezentată de toți cei ce sunt în ființa noastră, sângele vărsat pe câmpul de luptă, valorile noastre.

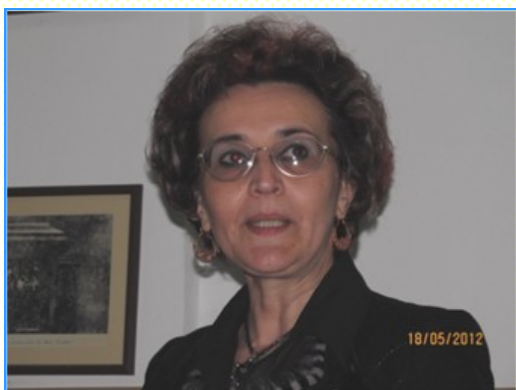
Ce se va întâmpla cu noi? Cred că aici depinde de fiecare în parte și de alegerile pe care le face pentru destinul său.

Ceea ce s-a întâmplat aici arată că în școală se petrec lucruri minunate, că în școală sunt acești copii, că în școală sunt colegii noștri care dăruiesc din sufletul lor, din ființa lor pentru cei mai mici, pentru cei din jur. Nu puteau să existe acești copii talentați dacă nu ar fi avut lângă ei un dascăl care să le fie aproape. Nu puteau să se bucure acești copii de onoarea de a fi alături de atâția adulți care *să îi bage în seamă*, dacă nu ar fi fost organizatorii acestui minunat eveniment, dacă nu ar fi fost acest loc școală.

Pentru mine, Grupul Școlar *Al. Vlahuță* Șendriceni reprezintă un colectiv extraordinar care se pliază perfect peste ceea ce înseamnă și spațiul acesta, clădirea minunată, colțul (puțin spus) verde care îi aparține. Și totul a fost posibil datorită colegilor de aici.

Prezența noastră la acest eveniment dovedește că noi, cadrele didactice, mai tinere sau mai în vârstă, prețuim ceea ce se întâmplă în școală, faptul că sunt colegi care încă sunt alături de elevi și trudes alături de ei pentru aceste momente minunate.

Inspector pentru Educația Permanentă:
Prof.dr. Alexandra HRINCESCU

Am participat și anul trecut la prima ediție a acestui concurs. Eu zic că încet, încet devine un eveniment cultural important în zonă. Am avut și anul trecut, dar și anul acesta senzația că într-adevăr plecăm de aici schimbați în bine.

E o ocazie foarte bună de a mai uita de lucrurile care ne macină, de problemele lumești și de a lăsa sufletul să fie pătruns de ceva mai luminos. Luând, de fapt, aceste două noțiuni, cult și cultură, este evident că au aceeași rădăcină. Cred că ambele sunt căi prin care omul se ridică cu sufletul și mintea spre cer. Sunt două căi care ne arată că nu trebuie să ne gândim doar la cele trecătoare și că trebuie să ne ocupăm și de latura spirituală a ființei noastre.

De aceea tinerii prezenți aici, dacă au puțină răbdare, vor reuși să facă ceea ce a făcut maestrul Alecu Ivan Ghilia, adică să se aplece spre ceva mai frumos și mai profund, să scape de capcana superficialului, al prefăcătoriei și odată ce vor citi cărțile potrivite, cu siguranță, vor depăși aceste capcane și vor merge pe un drum frumos, așa cum cred că ar trebui să meargă fiecare om în viață și cum, de fapt, și Dumnezeu așteaptă de la fiecare din noi.

Inspector pentru Religie:
Preot CHICHIOACĂ Georget

Tot respectul domnului director Sergiu Lungu, omul faptelor autentice. A reușit să realizeze acest eveniment, Concursul Interjudețean de Creație Literară și Pictură *Alecu Ivan Ghilia*. Valorile noastre importante se omagiază, de obicei, post mortem, așa s-a făcut și cu Nichita Stănescu, și cu Marin Preda, și cu Ioan Alexandru. Ceea ce a făcut directorul Sergiu Lungu este o premieră.

El este sărbătoritul! Alecu Ivan Ghilia, prietenul lui Marin Preda. Voi sunteți copii. Vă invit să citiți *Cuscree*, egal valoric cu *Moromeții*, citiți *Îngeri biciuiți*, *Recviem pentru vii*. Acțiunea se petrece aici, la Șendriceni. Citiți *Lumina din adâncuri*, în care veți descoperi marea lui dragoste față de părinți, rude, oamenii acestor locuri. Citiți *Piramida* în care lumea nu este nebună, nebună, nebună, ci e o lume căzută în degradare și minciună. Citiți-l și veți vedea cât de importantă este opera scriitorului Alecu Ivan Ghilia!

Felicit premianții și îi rog să citească, evitând capcanele degradării. Subliniez naturalitatea câștigătorului trofeului concursului Palancanu Eduard Constantin.

Responsabilitatea noastră morală este să citim, iar sărbătorirea lui Alecu Ivan Ghilia trebuie să continue în inimile noastre.

Directorul C.C.D. Botoșani,
Prof. MANOLE Gică

La Cernăuți se simte românește, iar limba română există în ciuda tuturor problemelor și venim cu o propunere, aceea ca acest concurs să se extindă și către Cernăuți, Ucraina.

Și la noi există Festivalul de poezie pentru copii *I. Motrescu*. Vrem să publicăm regulamentul acestui concurs și la noi, în presa noastră, pentru ca elevii noștri să aibă posibilitatea de a participa la un concurs de asemenea talie.

Primiți salutul cernăuțenilor și sperăm ca la ediția a treia va avea loc și cu participarea elevilor din Ucraina.

Președintele Societății pentru Cultură Românească

Mihai Eminescu, Cernăuți, Ucraina,

Vasile Băcu

Vă mulțumesc pentru că mi-ați oferit ocazia să fiu invitat la acest eveniment special. Sunt încântat să mă aflu în compania dumneavoastră, sunt onorat că stau alături de maestrul Alecu Ivan Ghilia. Mulțumesc, maestre, că astăzi sunteți prezent aici!

Mă aflu aici pentru că printre primele mele măsuri ca președinte al Consiliului Județean Botoșani au fost cele din domeniul cultural, printre care: reabilitarea galeriilor de artă de la Botoșani, adoptarea revistei Hyperion, drept revistă a județului, preluând-o de la niște oameni de ispravă.

Am venit aici și pentru că la o anumită vârstă am fost pasionat și de literatură și de pictură, chiar am păstrat tablouri pe care eu însumi le-am realizat. Și fetița mea este pasionată de pictură. Ea termină clasa a IV-a și am înscris-o la Liceul de Artă Ștefan Luchian, Botoșani pentru a nu păți ce am pățit eu. Când eram pasionat de pictură am decis să mă ocup de matematică. Când eram mai bun la matematică, am decis să mă fac economist. Când eram bun ca economist, am decis să mă fac parlamentar și când eram mai bun ca parlamentar am decis să mă ocup de destinele județului nostru și atunci am intrat în administrație.

Felicitez organizatorii pentru că a doua oară au realizat acest concurs de creație. Vă rog să fiți consecvenți, an de an și să solicitați și sprijinul Consiliului Județean Botoșani.

Președintele Consiliului Județean Botoșani,
Mihai ȚÂBULEAC

Sunt deosebit de onorat și emoționat să particip la acest eveniment unicat, faptul că o mare valoare este prețuită atunci când există lângă noi. Maestre, să vă dea Dumnezeu ani mulți pentru că aveți multe lucruri de oferit.

În calitate de președinte al Comisiei Județene de Evaluare a Proiectelor pentru CAEN, am făcut un loby pentru acest concurs. Nu a reușit să fie național la a doua ediție, întrucât regulamentul spune că poate fi astfel doar de la ediția a treia. Cât va depinde de noi, acest concurs va susținut pentru a fi cuprins la anul în CAEN.

Directorul Palatului Copiilor Botoșani:
DUPU Maricel

Există oameni și locuri de care ești legat prin destin și afinități. Personal, am iubit și iubesc locul unde mi-am lăsat tinerețea, George Enescu. De aceea astăzi v-am primit pe acordurile *Rapsodiei I* a lui Enescu.

Prețuiesc prietenia cu maestrul Alecu Ivan Ghilia pentru care am o deosebită afecțiune și considerație și nu, în ultimul rând, această școală pe care o admir de mult, căci după părerea mea frizează perfecțiunea.

Mi-a făcut o deosebită plăcere să fiu președintele juriului, dat fiind faptul că sunt un om de litere pasionat și de pictură. Am fost plăcut impresionată de unele lucrări, care au reliefat o gândire matură și o introspecție originală.

La gimnaziu, la literatură, trofeul a plecat într-un sătuc din județul Iași, Șipote. Lucrarea a fost impecabilă, de-o sinceritate și o candoare care ar putea face invidios și pe un scriitor. Apoi când l-am cunoscut personal, mi-a plăcut spontaneitatea și umorul fin de care dă dovadă. Palancanu Eduard este într-adevăr un talent.

La pictură, premiul I a fost dobândit de elevul Boghian George de la liceul nostru. A dovedit o viziune matură asupra vieții, orientându-se în arta modernă cu dezinvoltură. Premiul al II-lea i-a revenit elevei Ursu Raluca de la Grupul Școlar Economic Călimănești, județul Vâlcea, cu o acuarelă reușită, care ne-a dus cu gândul la cel mai mare acuarelist al nostru, dispărut recent și bun prieten al maestrului Alecu Ivan Ghilia și al meu. Lucrarea este cu atât mai valoroasă cu cât știm cu toții că acuarela este atât de greu de realizat, căci nu ai voie să greșești nici cea mai mică tușă.

Atât la literatură, cât și la pictură s-a dovedit încă o dată că avem talente. Rămâne în sarcina noastră, a profesorilor îndrumători să le cizelăm și să le canalizăm înclinațiile, încurajându-i pentru performanță. Este nevoie de pasiune și spirit de sacrificiu, căci marile valori se nasc din simbioza muncii dascăl-elev. Aceste concursuri sunt un prilej propice lansării de talente, care trebuie scoase la lumină.

Într-o epocă a tehnicii de vârf, a calculatorului, faptul că avem copii preocupați de frumos și original este extrem de important. Un popor este catalogat prin cultura sa. Noi am avut înaintași celebri și trebuie să continuăm seria succeselor pentru a ne alinia în topul celor mai bune, căci resurse avem.

Anul viitor, vom asista la o și mai mare diversitate de creații la ambele secțiuni și mă voi bucura mult că numele Grupului Școlar *Al. Vlahuță* Șendriceni va trece granițele țării. O merită din plin și indubitabil va fi un succes.

Președintele juriului:
Prof. CRIHAN Mariana

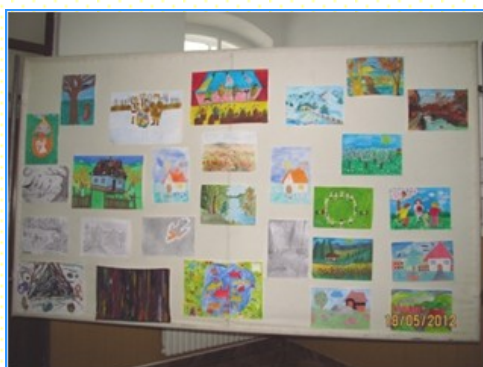
Este o încântare pentru mine că m-ați invitat la festivitatea de premiere a acestui concurs, dat fiind faptul că, deși sunt profesor de sport, am ca hobby pictura.

Concursul dumneavoastră a mobilizat talente din țară, ceea ce este lăudabil și în același timp această școală iese din anonimat și o va cunoaște o lume, căci merită, la modul cum se prezintă.

Am remarcat talente cu simțul culorii. Lucrarea care a luat premiul I este cu adevărat un tablou complex, profund gândit și chiar filozofic.

Felicitez pe toți cei implicați în acest concurs, în frunte cu conducerea liceului și doresc viață lungă concursului și cât mai mulți participanți.

Prof. LIVADARU Ioan

Sunt fericit că astăzi sunt în mijlocul dumneavoastră, în școala pe care o admir de mult. Am fost profesor la Grupul Școlar Al. Vlahuță Șendriceni și păstrez vie amintirea unei școli deosebite, ca și omul care mi-a fost director, domnul inginer Sergiu Lungu. Am remarcat aceeași curățenie impecabilă și frumusețea parcului și a tot ce este pe acest domeniu.

Sunt impresionat de acest concurs care se vrea deschizător de drumuri pentru talentele în literatură și pictură. Eu știu ce înseamnă să descoperi, să cultivi și apoi să cucerești redeva. Elevii mei sunt astăzi părinți și bunici, dar au avut un traseu ascendent în viață și cu ei am cucerit titluri supreme.

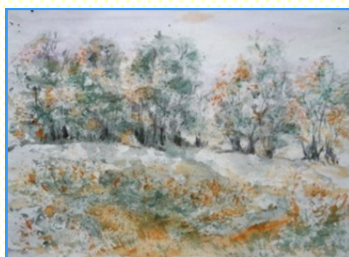
Felicitez încă o dată direcțiunii școlii, realizatorii proiectului, profesorii îndrumători ai elevilor, pe elevii participanți și doresc tuturor rezultate de excepție și mult succes în anii care vin, la acest concurs.

Prof. MANDACHE Romeo

Premiul I, la secțiunea pictură liceu a fost obținut de elevul Boghian George, de la Grupul Școlar *Al. Vlahuță* Șendriceni. Pictura sa pe pânză, cadru vertical surprinde sentimente și trăiri specifice adolescenților (personalitatea, dragostea, însingurarea), dar și munca fizică și intelectuală. Lucrarea conține simboluri profunde: ochiul, pana de scris, zborul, inima, instrumentele muncii și liniile albe întretăiate-geam spre interior.

Premiul al II-lea- Ursu Raluca, Grupul Școlar Economic, Administrativ și de Servicii Călimănești, jud. Vâlcea. Acuarela făcută din linii subțiri, groase, umbre, folosindu-se o tehnică spontană.

Premiul al III-lea a fost obținut de eleva Bortă Adelina de la Grupul Școlar *Regina Maria*, Dorohoi. Lucrarea surprinde motivul pasiunii prin roșul pălăriei-oglină a lumii cerului care se scurge spre pământ. Corabia care vine de la orizont este o expresie a melancoliei, dorinței, poate a speranței... Există o detașare netă între terestru (verde) și celest (albastru și reflexele luminii).

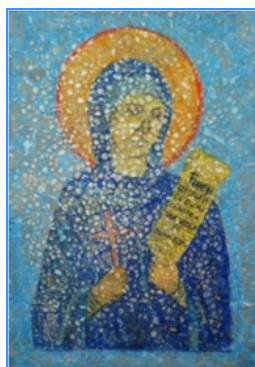

Premiul I la secțiunea pictură, gimnaziu a fost obținut de eleva Drăghicesu Roxana de la Școala nr.4 Râmnicu Vâlcea. Desenul este o alegorie a naturii, contopirea frumosului uman cu frumosul naturii. Ciorchinele, frunza de viță de vie sunt elemente paleocreștine care au o origine comună- creație divină. Ele sunt elemente faciale în portretul uman. Există o bogăție cromatică, energie și vigoare tehnică, tușele fiind puternice, categorice; armonie de culori complementare: roșu-verde, galben-violet. Sentimente: speranță, dorință, forță de muncă.

Premiul al II-lea- Guragata Răzvan, Școala cu cl. I-VIII, nr.7 A.I.Cuza Dorohoi. Este o pictură religioasă, icoană bizantină. Tehnica imită mozaicul bizantin. Cromatica este sensibilă, existând un echilibru în dispunerea suprafețelor culorilor complementare: albastru-galben-orange. Sentiment sacru, pioșenie, mesaj explicit religios.

Premiul al III-lea – Șerban Adina, Grup Școlar Roznov, Neamț. Este o imagine foarte sugestivă, poetică, având energia specifică vârstei prin torentul de violet-indigo pe care strălucesc astrele nopții, veghind somnul *Lizucăi*, simbol al copilăriei. Ritmul liniilor, alternanța suprafețelor de culoare dau originalitate imaginii.

Prof. HRENIUC Angela (membru al juriului)
Liceul de Artă Ștefan Luchian Botoșani

Este un semn de prietenie în tot ce înseamnă Concursul Interjudețean *Alecu Ivan Ghilia*. Când spun prietenie nu mă pot gândi decât la unul dintre cei mai dragi scriitori mie, Panait Istrati, care și-a făcut din aceasta un scop în viață: aflarea și oferirea prieteniei. Începutul scrierilor sale, ca și talentul, stau în strânsă legătură cu limba franceză și cu maestrul său, Romain Rolland. Influența lui Romain Rolland – artistul și omul – rămâne decisivă în demersul de scriitor al lui Istrati. Se pare că, având experiență de scriitor, Romain Rolland își dă seama imediat de talentul celui alt și va reprezenta pentru el autoritatea care îi recunoaște valoarea și care îl încurajează să scrie.

Prin intermediul scrierilor lui Rolland, Istrati regăsește ilustrarea prieteniei în care a crezut dintotdeauna și, în egală măsură, artistul căutat. Pasionatul vieții descoperă în opera salvatorului său viața trăită cu pasiune: „*Depuis que j'existe, je vis dans l'art de la lecture. Jamais je n'ai senti un besoin si impérieux de chercher l'artiste et de l'aimer. L'hymne de la Vie qu'est Jean-Christophe, l'héroïsme des trois Biographies, les pages qui flagellent sur Hugo Wolf et Berlioz, d'autres pages encore, ont rompu mon peu d'équilibre et ont déchainé toutes les cataractes de mes passions. Je vais jusqu'à me créer une vraie religion sur vous. Et pourtant vous me dites que cela c'est de l'art (Correspondance intégrale Panait Istrati – Romain Rolland 1919-1935, Etablie et annotée par Alexandre Talex, Préface de Roger Dadoun, Canevas, Paris, 1989, p. 98).*

Libertatea și prietenia sunt punctele forte ale propriei vieți, pe care le regăsește în opera maestrului, devenit de-a lungul vremii prieten. Aproximarea celor doi scriitori trebuie să fie văzută nu ca o imitare, ci ca o identitate a sentimentelor și gândirii, așa cum mărturisește Istrati după lectura operelor lui Rolland: „*J'ai tant de choses à vous dire, aujourd'hui que je vous retrouve, (oui, je vous retrouve, nous avons dû vivre quelquefois ensemble comme deux pétales de la même fleur*” (*Ibidem*, p. 47.).

Scurta incursiune în viața scriitorului nu e gratuită, ci se bazează pe ceea ce tocmai spusese la început, implicațiile prieteniei dintre oameni; mă refer la împărtășirea bucuriei celorlalți, la schimbul de impresii și valori, la o strângere caldă de mâini între generații. Făcând posibilă întâlnirea celor premiați între ei, dar și cu scriitorul și artistul Alecu Ivan Ghilia, organizatorii au dat dovadă de dedicare deplină, în timpuri egoiste, în care ne premiem noi între noi, corectăm și jurizăm de la distanță, trimitem elevii la concursuri însoțiți de părinți sau prieteni ca să nu ne mănânce din timpul nostru, iar elevilor nu le pasă, de cele mai multe ori, de eforturile pe care le depunem în educarea lor. Aceasta este fața neplăcută a vieții și există, din păcate.

Însă manifestarea culturală de care am amintit a făcut notă discordantă. Adunarea elevilor din mai multe județe, ca și punerea lor în competiție este, fără îndoială, o dovadă a promovării culturii în rândul celor mici. Și prezența scriitorului, care acordă importanță și respect micului creator, care se mai încurcă, poate, în cuvinte sau culori și care participă la concurs „împins de profesorul de limba română”, așa cum mărturisea Eduard Palancanu, merită a fi amintită și apreciată. În acest sens, am asociat manifestarea culturală cu ceea ce s-a petrecut în viața lui Istrati; nu e îndeajuns să ai talent, el trebuie descoperit. Și descoperit de cineva care știe ce e arta și în opera căruia să poată regăsi ceva din ceea ce simte elevul însuși.

Totdeauna am considerat că identitatea afectivă devine elementul esențial în artă. Maestrul și învățăcelul pot cânta cântece diferite, dar pe aceeași melodie. Astfel, inspirați de textele lui Alecu Ivan Ghilia, elevii au reușit să creeze ei înșiși texte noi. Ceea ce ne rămâne de făcut este să-i încurajăm și să-i susținem în continuare. Iar omagiul adus personalității lui Alecu Ivan Ghilia, inițiat și susținut de o întreagă colectivitate botoșăneană este și sperăm că va fi un prilej cu folos în această direcție.

Prof. dr. Nicoleta REDINCIUC

Vineri, 18 mai 2012, am luat parte pentru prima dată în viață la o adevărată festivitate de premiere, cea a Concursului Interjudețean de creație literară și pictură *Alecu Ivan Ghilia*, organizat la Grupul Școlar *Al. Vlașcu* din Șendriceni, Botoșani.

Premierea majorității concursurilor actuale constă în trimiterea unei diplome la școală, de aceea deplasarea în alte locuri mi s-a părut de la început fascinantă, dar și complicată. Însoțit de domnișoara dirigintă și totodată profesoara mea de limba română, am trăit cele mai puternice emoții. Am fost primit cu multă căldură, iar atenția care mi s-a acordat m-a copleșit, dar mi-a mărit și emoțiile. Nu-mi imaginam că voi avea ocazia să întâlnesc oameni atât de importanți precum: Alecu Ivan Ghilia, Manoli Gică, Bâcu Vasile, Antal Aurelian etc.

La un moment dat, mă întrebam oare de ce atâtea vorbe mari, întrebări, discursuri, de ce atâtea poze; am aflat răspunsul la scurt timp după, când am avut ocazia să-l întâlnesc mai îndeaproape pe maestrul Alecu Ivan Ghilia, în onoarea căruia s-a desfășurat evenimentul. Mi-am dat seama, în sfârșit, ce înseamnă „autorul”, „poetul”, ale cărui texte le citim adeseori, ignorându-l. Pentru noi, elevii, cel care a scris textul e doar un nume, pe care de multe ori îl lăsăm deoparte, până încercăm și noi să scriem și să ne simțim mici autori. Abia atunci realizăm că și AUTORUL e din carne și oase, e posibil ca și pe el să-l fi durut măcar o dată capul, să nu fi avut chef de o oră sau să fi găsit o scuză penibilă pentru a nu-și face tema la matematică sau chiar la limba română. Cu toate acestea nu și-a trădat nicio dată darul primit, ci l-a valorificat, așternându-și gândurile, emoțiile, trăirile pe hârtie.

Poezia care m-a inspirat în scrierea eseului, *Ploaia-și varsă trupu-n grâu*, mi s-a părut greoaie la început. Am citit-o. Am refuzat să scriu. Am recitit-o. Am recitit-o. O lume de înțelesuri ascunse începu să mi se deschidă. Mi-am luat creionul, instrumentul de scris preferat, și mi-am lăsat imaginația să zboare. Nu pot măsura acum până unde a zburat sau până unde ar putea zbura în viitor, însă știu că autorul eseului nu a zburat, ci a luat trenul către Șendriceni pentru a-și primi premiul. Ca orice copil, am fost încântat de premiul în bani și mi-am făcut deja planuri cu ei înainte de a-i avea în mână, însă cel mai mult m-am bucurat de obținerea trofeului, pentru că acesta are și va avea o valoare aparte pentru mine.

Participarea la acest concurs m-a ajutat astfel să înțeleg ce înseamnă să fii artist și să fii iubit, astăzi, într-o lume mult prea materialistă. În același timp, am avut posibilitatea să admir elevi de vârsta mea și mai mari sau să le admir doar creațiile artistice.

M-a impresionat tabloul lui George Boghian, în realizarea căruia a dat dovadă de imaginație și sensibilitate creatoare. Am admirat și alte desene, în tehnici diferite care m-au făcut să meditez la ce aș fi desenat eu dacă aș fi participat. A fost o experiență minunată, atât pot să mai spun; cuvintele nu sunt de ajuns pentru a spune ceea ce simte un elev de clasa a VII-a în asemenea momente.

PALANCANU Constantin-Eduard

**4. Clasamentul Concursului Interjudețean de Creație Literară și Pictură
Alecui Ivan Ghilia, Ediția a II-a,
Șendriceni, 18 mai 2012**

Vineri, 18 mai 2012 a avut loc la Grupul Școlar *Al. Vlahuță* festivitatea de premiere a Concursului de creație literară și pictură *Alecui Ivan Ghilia*. Au participat la această manifestare culturală: maestru Alecu Ivan Ghilia, domnul director al grupului Școlar *Al. Vlahuță* Șendriceni ing. Sergiu Lungu, primarul comunei Șendriceni Nistor Petrică, președintele Consiliului Județean Țăbuleac Mihai, inspectorul pentru educația permanentă Hrinescu Alexandra, inspector pentru religie Chichioacă Georgel, directorul Casei Corpului Didactic Botoșani Manoli Gică, președintele Societății pentru Cultură Românească *Mihai Eminescu* din Cernăuți, Ucraina Băcu Vasile, directorul Palatului Copiilor Botoșani Dupu Marcel, membrii juriului (profesoarele Crihan Mariana, Zvanciu Cristina, Irimia Corina Elena și Grădinariu Violeta), profesor-doctor Redinciuc Nicoleta, profesor Beșleagă Mihaela, profesor Clisu Adina, profesor Dănilă Adina, profesor Mandache Ilarion, consilier local Hurmuz Rodica, pictorii Antal Aurelian și Livadaru Ion, scriitorii Lucian Alecsa și Moroșanu Stelorian, reprezentanți ai presei locale și ai presei din Cernăuți-Ucraina (fotoreporter, profesor Hauca Nicolae).

Premiile concursului au constat în diplome și bani după cum urmează:

-trofeul concursului = 500 lei

-premiul I = 300 lei

-premiul al II-lea = 200 lei

-premiul al III-lea = 100 lei

Trofeul concursului a fost câștigat de elevul Palancanu Eduard Constantin de la Școala cu clasele I-VIII, Chișcăreni, Șipote, județul Iași, îndrumat de profesor-doctor Redinciuc Nicoleta.

La gimnaziu, clasamentul a fost următorul:

secțiunea creație literară:

Premiul I: Avram Ruxandra Maria, Școala nr.4 Râmnicu Vâlcea (prof. îndrumător Coredea Daniela);

Premiul al II-lea: Ostafe Nadia Roberta, Grup Școlar. *Al. Vlahuță* Șendriceni, jud. Botoșani (prof. îndrumător Grădinariu Violeta);

Premiul al III-lea: Miron Raluca, Școala cu cl. I-VIII, Borlești, jud. Neamț (prof. îndrumător Iliuță Melania Elena);

secțiunea pictură:

Premiul I: Drăghicescu Roxana, Școala nr.4 Râmnicu Vâlcea (prof. îndrumător Deaconu Daniela);

Premiul al II-lea: Guragata Răzvan, Școala cu cl. I-VIII, nr.7 *A.I.Cuza* Dorohoi, jud. Botoșani (prof. îndrumător Clisu Adina);

Premiul al III-lea: Șerban Adina, Grup Școlar Roznov, Neamț (prof. îndrumător Clopoțel Mirela);

La liceu, clasamentul a fost următorul:

secțiunea creație literară:

Premiul I: Pătrășcanu Marius, Grup Școlar *Regina Maria*, Dorohoi, jud. Botoșani (prof. îndrumător Beșleagă Mihaela);

Premiul al II-lea: Rodu Dorina, Grup Școlar Industrial Bucecea, jud. Botoșani (prof. îndrumător Paviliuc Daniela Simona);

Premiul al III-lea: Ursu Alexei, Grup Școlar Industrial *Ion Mincu*, Vaslui (prof. îndrumător Chirica Anca);

b)secțiunea pictură:

Premiul I: Boghian George, Grup Școlar *Al. Vlahuță* Șendriceni, jud. Botoșani (prof. îndrumător Irimia Corina Elena);

Premiul al II-lea: Ursu Raluca, Grup Școlar Economic, Administrativ și de Servicii Călimănești, jud. Vâlcea (prof. îndrumător Cheran Mirela);

Premiul al III-lea: Bortă Adelina, Gr. Șc. *Regina Maria*, Dorohoi, Botoșani (prof. îndrumător Beșleagă Mihaela).

Prof. GRĂDINARIU Violeta

Visul ploii

PALANCANU Eduard Constantin, clasa a VII-a
Școala cu clasele I-VIII Chișcăreni, Șipote,
Județul Iași
Profesor îndrumător: REDINCIUC Nicoleta

Era o zi ploioasă de vară. Sorin stă și privește trist la fereastră. Era liniște în camera lui. Din cerul neguros picau picături de perle ce se așterneau formând oglinzi de argint. Lacrimile de înger se vărsau încet, asemenea unui torent de gânduri. Fiecare lacrimă are gândul ei, care se așterne, umplând sufletul oamenilor cu noi și noi vise.

Cu ochii duși, cu palmele pe obraji și coatele pe pervaz, Sorin se lasă furat de gânduri. Un sentiment ciudat îi răscolește prin suflet, dar nu știe ce e. Încet, încet, ploaia, prin simfonia sa de mișcări și sunete, îi fură complet mințile lui Sorin. Ușor, ușor, el cade cu capul pe pervazul ferestrei și se lasă cuprins de gânduri. Melancolia se așterne peste tot.

Visând cu ochii deschiși, el privește palid la tot ce se petrece. Din cauza melancoliei, închide puțin ochii-și, care erau obosiți și încercănăți; astfel, nu se mai auzea nimic decât ploaia. Cu timpul, Sorin realizează că, de fapt, ploaia nu pică pur și simplu, ea cântă. Micile mărgăritare cad, formând orchestre de amintiri și vise nebănuite. Lăsându-se pradă visurilor, Sorin vede cu ochiul minții cum Poseidon mână ploaia călare pe vânt, pocnind din biciul său de lumină. Ploaia începe să se întetească, formând grațios vârtejuri din mărgăritare ce se împrăștie prin văzduh. Crengile copacilor se îndoaie sub vârtejul de note muzicale, care mai de care mai melodioase.

Trupul fermecător al ploii, format din mii și mii de mici picături, se aruncă din nori cu o grație și o frumusețe ce nu pot fi descrise în cuvinte. Harpa cerului își împrăștie muzica divină peste dealurile îmbătrânite de vreme. Văzând măreția ploii, lanul de grâu, auriu și sclipitor ca soarele, se pleacă în semn de respect și închinăciune. Ce vede acum Sorin, vede cu inima, nu cu ochii; căci misterul adesea se află în fața noastră, însă ochii nu sunt întotdeauna cel mai bun mod de a vedea, ci trebuie să privești cu inima sau cu ochiul minții.

Valul de amintiri nestinse se lasă purtat de vântul nebiruit. Cu pensula în mână, pictorul-vânt își învăluie tabloul cu tot felul de tonuri de culoare. Vârtejurile create de pictor ascund povești nebănuite, astfel ele se combină, creând între lanul de grâu și ploaie o dragoste de nedespărțit. Mii de sentimente uitate renasc în sufletele oamenilor în acele momente magnifice.

Lanul mândru și frumos își deschide brațele în întâmpinarea ploii care cade și răscolește mândrele spice. Rafale amețitoare cuprind mândrul lan care se lasă în voia furtunii. Ploaia își concentrează întreaga atenție asupra lanului de grâu, care-și flutură spicele de bucurie.

Sorin rămâne mut de uimire, iar ochii săi albaștri îi tremură, dar fără să clipească nici măcar o clipă. O picătură de speranță îi alunecă, printr-o crăpătură a geamului, pe obraz. În acel moment, ceva ciudat se petrece. O rază de soare sparge nucleul furtunii. Simțind acestea, ploaia și lanul se contopesc, ca și cum s-ar ține de mână.

Inimile celor doi se frânseseră. Lacrimile de înger curg cu și mai mare repeziciune. Clipele frumoase pe care le-au trăit cei doi, deși au fost scurte, în sufletul lor au durat veșnic. Povestea celor doi îndrăgostiți era pe sfârșite. Emoțiile retrăite de cei doi sunt greu de înțeles pentru noi oamenii, dar ușor de simțit. O ultimă privire, o ultimă atingere arată durerea despărțirii.

Și, ca un sărut de rămas bun, ploaia își mai învâluie o dată iubitul, după care se împrăștie. Cu un regret amar, lanul își înalță spicele spre ploaie, ca și cum ar fi două mâini ce nu se pot atinge. Învârtindu-se încă de două ori pe lângă lan și cu un ultim tunet, ploaia își arată suferința despărțirii de dragostea sa.

Furtuna se năruie, norii încep să se împrăștie, soarele începe să-și arate chipul luminos din nou. Sorin se rupe parcă din vis. Picătura de mărgăritar ce intrase pe fereastră îl trezise. Somnoros, își aruncă ochii spre fereastră. Nu mai ploua. Bălțile ce se formaseră sclipeau în lumina soarelui. Din streșină încă mai picura melodios, amintind parcă de măreția ploii care fuse. Un covor multicolor se așterne pe cerul senin.

Pictorul de amintiri și vise își încheie capodopera. Ca un semn distinctiv, așază un capăt al curcubeului pe lan. O rază de soare înviorează spicele adormite. Un cântec frumos răsună în vale scurt. Sorin tresare fără a ști despre ce este vorba.

Cu o ultimă notă de culoare, Sorin simte pe față picătura rece a ploii. O rază de soare pătrunde prin spărtura din geam și îi intră în ochi, parcă îndrumându-l. Încercând să se ferească, el se împiedică de jurnalul lui, acesta deschizându-se. Așezându-se la masă, ia jurnalul și un pix și începe să scrie:

„Dragă jurnalule,

Am avut un vissss...

Ploaia
AVRAM Maria Ruxandra
Școala nr.4 Râmnicu Vâlcea
Județul Vâlcea
Profesor îndrumător: CORENDEA Daniela

Coboară încet dealul cel mare și nu uită să acopere în calea ei nici un vis de fericire, trecând nemiloasă și peste ulița în care a copilărit și peste care și-a revărsat primele lacrimi. Ploaia continuă să tremure și să dăinuie, ea acoperă orice urmă de speranță și își arată supremația față de toate ființele pământului, pe care vrea să le domine și să devină adevărată regină. În calea ei și cea mai adâncă bătaie a inimii tremură, se lasă cucerită și învăluită de misteru-i amar și înfricoșător. Glasul lui Dumnezeu, trimisul din ceruri să triumfe pământul își duce până la bun sfârșit sarcina și continuă războiul început cu sufletul pământului și cu bucuria care îl ține în picioare pe acest bun și bătrân pământ.

În apărarea ei fulgere albe și pline de lumină se-mbină pe cerul plumburiu și îngândurat ivind un joc de lumină și de sunet cutremurător. Ființa ploii, cu haina cenușie și plină de mistere învăluite într-o negură orbitoare, azvârle peste întreg văzduhul lanțuri de argint, subțiri purtate pe umerii istoviți și se descarcă astfel pe nevinovatul pământ. În spatele ei se află istovitorii nori care o însoțesc pretutindeni și care îi poartă în tăcere întreaga povară în-cuiată cu o cheie făcută din crengi uscate și de trupuri gingașe de frunze părăsite de viață. Pâclele rotunde și dese învăluie întreaga întindere și ascund în taină frica și tema care i-a cuprins pe oameni și i-a încuiat în casele lor- singurul loc în care cea care e acum stăpână nu poate pătrunde, locul unde frontierele ei aproape nelimitate se sfârșesc.

Torțele nopții s-au dezlegat și trupul ploii continuă a umbla peste întreg tărâmul și a bate în geamul bătrân încercând să tulbure singura speranță care a rămas în sufletul oamenilor. Fumul singuratic ce iese din hornurile ascunse în negură încearcă să-și găsească drumul spre cer și îmbracă atmosfera de suferință profundă și chiar disperată. Pământul negru tace și își acceptă suferința pătrunsă și în cel mai înalt vârf semeț de munte pe care viforul turbat îl lovește supărat pe liniștea omenirii. Se aude tot mai tare un trăsnet des pe aripile de furtună care străbate norii suri de pe bolta posomorâtă și îngândurată.

Sentimentele, amintirile și visul unei nopți de vară răsună în gândurile pierdute și stin-ghere ale unui om care nu poate dormi și privește pierdut picurile ce bat cu viteză în geamul din fața sa și care își spun povestea lor de suferință. Vocea îngerilor care plâng se aude în continuare și parcă tot mai tare își varsă amarul peste satul întreg înghițind mireasma florilor vesele și gingașe, verdele crud al ierbii, și suflând câte o frunză din copacii bătrâni care își așteaptă sfârșitul amar. Ceasurile trec repede și se pierd în urma ploii ce își scrie astăzi și în ținutul nostru, basmul în care forțele potrivnice vor câștiga. Cerul odată plin de stele își joacă acum rolul de a ține atârnați norii reci și grei de atâtea gânduri care pleacă odată cu fiecare picătură mică și ușoară, menită să se spulbere pe pământ.

După ce a umplut dealurile, și-a vărsat întreg trupul în grâu, a pășit peste pieptul dealului și și-a arătat supremația tuturor ființelor, ploaia, s-a retras ființa din ținuturile noastre și s-a dus mai departe să își împărtășească gândurile și să îi înfricoșeze pe cei care se îndoiesc de măreția ei.

A plecat.... Dar multe urme au rămas în urma ei, iar când zorii au apărut în frunte cu soarele strălucitor lunga noapte a fost uitată și o nouă zi proaspătă a început și a adus la viață întreaga natură care amorfise și își cânta singură suferința. În sfârșit visul cel urât s-a terminat, iar soarele a reuși să aducă și să răspândească din nou zâmbete, spălând păcatele surorii sale, ploaia.

Visând, am crezut că... !

Lumini efemere dansează pe bolta cerească ce tace, și prin liniștea ei cântă un adevărat sonet alinător. În noaptea caldă, adâncă, liniștită, luna strălucește și o puzderie de stele se înlănțuie în jurul ei, fiind gata, parcă de un spectacol; fiecare strălucește atât de puternic, încât îți orbește privirea. O lumină colorată m-a făcut să închid ochii pentru câteva clipe și, după ce i-am deschis m-am ridicat ușor și am pășit spre cerul violet pe care erau amestecate toate culorile curcubeului presărat pe ici, pe colo cu câte o stea mică și gingașă care îți zâmbea prin lumina ei puternică și radiantă.

Am lăsat în urmă nisipul auriu și rece care strălucea și el ca o oglindă nestemată în care se reflecta întreaga poveste spusă de cerul infinit. Valurile dispăruseră și armonia peisajului, liniștea și profunzimea sa mi-au umplut inima de bucurie și mi-au adus pe buze un zâmbet involuntar. În jur nu puteam auzi decât bătăile inimii mele care răsunau peste tot pe unde pășeam. M-am uitat în spate și am zărit la mare depărtare un imens auriu, despărțit de marea cea albastră plină de străluciri deșarte, dar în fața mea se deschide un nou univers, o adevărată minune. Vedeam multe stele, multe stele care vibrau de atâta strălucire și de care mă puteam apropia tot mai mult. Nu simțeam nimic, doar sângele fierbinte care îmi curgea prin vene și care mă ținea în picioare și aerul parfumat pe care îl respiram. Sub picioare nu am mai simți nisipul fin, ci niște gândilituri ușoare ale spumei mării.

Eram într-un basm, trăiam, simțeam, vedeam și m-am lăsat fermecată de acest mister, am mers mai departe am intrat în jocul șoaptelor ascunse în comorile de pe fundul mării, am deschis poarta de pe tărâmul necunoscutului și am reușit să trec și de marea care adineauri îmi părea neterminabilă.

Mintea-mi era goală, nu aveam nici un gând, singurul lucru pe care îl făceam era să scriu cu inima o carte pe care să o dăruiesc unei stele. Mă apropiam tot mai mult, o vedeam tot mai aproape de mine, dar voiam să o ating să o simt lângă mine, să o cunosc. Da! Am reușit! Am pus piciorul desculț pe un alt tărâm necunoscut, pe un nor pufoș, inimaginabil, iar întreg corpul mi-a răspuns și am observat că zâmbetul nu-mi pierise, ci era și mai accentuat. Acum eram aproape de o mulțime de stele, și la mijloc, aliniată între ele stătea luna care părea o minge albă, imensă, care ardea de atâta lumină pe care o genera.

Cu pași repeziți m-am dus lângă o stea, dar apropiindu-mă, ea se mărea tot mai mult și ajungând lângă ea, steaua părea imensă pe lângă corpul meu mic. Am atins-o, am mângâiat-o, și nici nu am putut să-mi iau mâna de pe ea. În acel moment eram cu adevărat fericită, și fiind nu am îndrăznit să pun o întrebare prostească, căci până atunci eram singură, în tăcere, printre mii de stele. Dar fiind cuprinsă de atâta entuziasm, am închis ochii încercând să-mi pun o dorință care să fie trecută în finalul cărții mele dedicate stelei. Însă, după ce am deschis ochii, în jurul meu nu am putut observa decât un soare puternic care mă orbea, și sub piciorul meu un nisip la fel de strălucitor.

Nici urmă de stea nu a mai fost, dar singurul lucru pe care l-am simțit era că, încă mai aveam același zâmbet surâzător pe buze. Se făcuse dimineață, dar visul meu adânc a fost minunat căci inima îmi bătea la fel de tare și la fel de apăsător. În fața mea se așternuse un alt univers, gata de explorat și de privit, gata de simțit...

Vise dulci
OSTAFE Nadia Roberta, clasa a VII-a
Școala cu clasele I-VIII, nr.1 Șendriceni
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: GRĂDINARIU Violeta

Motto: *Visele nu se risipesc, dar nici nu zboară dacă nu le dai aripi!* (Pablo Neruda)

Vise dulci îmi vin în minte,
În ele eu mă pierd cuminte,
Vise-aflăte târziu fără rost
Într-o lume-n care oamenii fericiți au fost.
Regretate-acum de orice om cu sufletul pătat
Sunt gândurile care pe mine nu m-au onorat...
Pierdut în nebunia gândului,
Jucând totuși firul visului,
Omul fără vise se pierde ușor crezând că moare,
De fapt onorează lumea stând în picioare.
Dar ție nu-ți pasă, în întuneric te pierzi, te duci...
Vei avea și tu acele vise negre... vise dulci!

Îndemn

E timpul să dormi!
Închide ochii,
Nu mai plânge
Și nu mai ofta!

Visează la lucruri
Fericite și pline de lumină,
Stai învelită în căldură,
Până se face lumină!

Primăvara

Din ce colț de univers,
Primăvară, tu apari,
Să îmbraci în cânt și vers,
Pe copii și oameni mari?

Din ce lacrimă de dor
Te întruchipezi râzând,
Într-o șoaptă de izvor,
Într-un ghiocel plăpând?

Din ce colț de Paradis
Ai împrumutat culori,
Pentru floarea de cais,
Pentru multe alte flori?

Testament

MIRON Raluca, clasa a VIII-a B
Școala cu clasele I-VIII Borlești
Județul Neamț
Profesor îndrumător: ILIUȚĂ Melania Elena

Sub ramura de măslin
Am ascultat un cântec lin,
În timp ce inima se spulbera,
Iar ecoul ei se îneca
În vise...
Când cerul scoate limbi de foc,
Visul meu rămâne-n loc
Când m-aplec spre lumină, mă prinde un dor,
Iar sufletul –mi este mereu arzător
De vise...
Alunecă pașii spre infinit
În timp ce destinul e călăuzit
Alunecă pașii spre timpul apus
Dar destinul este acum ascuns
În vise...
Eu tremur de spaimă și de durere
Nu pot să-i dau glas inimii mele
Cerul plânge, apa plânge, lacrimile curg
Sufletul privește spre amurg,
Spre vise...
Acum mă alin cu cântec de vioară,
Dar visul neîmplinit mă înfioară,
În acest testament inima e un zeu
Cu gândul la cel dintâi vis al meu
din infinit..

Trecător..

Ești trecător prin oaze de lumină
Iar chipul tău i-o pulbere străină.
În timp ce tu te-ndrepti spre infinit,
Gândul meu rămâne părăsit.
Aș vrea să-ți sorb parfumul durerii,
Aș vrea să-ți dăruiesc izvorul mângâierii,
Aș vrea să-ți dau din clipele vieții mele,
Dar văzduhul mi-a luat orice putere...
Hai, vino, să-mi împărtășești gândul divin,
Să-mi cânti cu glasul tău senin!!
Nu vreau să mă rătăcesc prin spuma mării,
Nici să pășesc în lumea înserării.
Nu vreau să mă despart de inima ta
Fiindcă acolo domnește PRIETENIA.

Toamna!!

Un rubin strălucea în inima mea
Atunci când povestea începea.
Numărând și-n taină, și-n inimă pustie
Am poposit dintr-o caleașcă ruginie.

Vedeam suflete calde, dar sărmane,
Copii care fugeau printre cabane,
Vedeam și fulger, și pământ pustiu
O lacrima de sânge pe chipul murmurii.

Oceanul de durere privește înspre stele,
Ochii inimii mele se-ndreaptă către ele,
Zăresc iar chipul unui copil sărman
Sub frunzele unui bătrân castan.

Privesc și-aud cum cânta vioara
Și plâng, și plâng și văd cum pleacă vara.
Visând în șoaptă și-n dor de bucurie
Mă cufund într-o aură de melancolie.

Oare de ce? De ce simt o durere?
Aș vrea un cânt! Aș vrea o mângâiere!
Dantela inimii mele se spulberă -n tăcere!
Iar sufletul se-ndreaptă către stele.

Adio, viață, iubire și durere,
Adio, tu speranță a inimii mele!
Dacă, tu, dragoste te-ai încetat
Și sufletul meu s-a înecat .

Introspecție în monolog

PĂTRĂȘCANU Marius, clasa a XI-a

Grup Școlar Regina Maria Dorohoi

Județul Botoșani

Profesor îndrumător: BEȘLEAGĂ Mihaela

Timpul a fost disecat de-a lungul mileniilor, fiind măsurat, împărțit și clasificat chiar ca o entitate, ca o forță vie. Dincolo de orice, cred că timpul este o emoție lăuntrică ce diferează de la individ la individ.

Fie că timpul *lunecă greoi* sau că *s-a trezit și aleargă*, el ne influențează și ne ghidează acțiunile în așa fel încât *în percepția umană timpul are o conotație internă care urmează logica stării de spirit și a memoriei* (Fiorella Nicosia). Așadar, clipele, zilele, nopțile, toate se scurg lacom într-o totală empatie cu starea noastră de spirit. Neconștientizarea acestui fapt duce la falsa premiză că timpul este o entitate individuală.

Existența mea a fost dintotdeauna copleșită de stări, de emoții. Înverșunat de adversitate, am simțit cum timpul, ca sentiment intern, mă schimbă, mă modelează într-o formă stranie, nouă, dar curioasă, cum clipele mediocre, mobilate cu iluzii, au fost, deseori, singura alinare. Introspecțiile și întrebările haotice mi-au împânzit gândirea, mi-au mutilat timpul și mi-au împins persoana într-o metamorfoză inertă. Simțind timpul, am ajuns să mă regăsesc în imaginea unui drumeț ce călătorește haotic, ca o navă fără port. Niciodată însă nu m-am rătăcit complet. Hoinăreala mea este strâns legată de un summum grandios de stări ce pulsează înăuntrul meu și mă ajută doar atât cât să nu mă pierd complet. Am simțit nebunie și am simțit suferință refractată în vicii și în decepții, dar am avut nevoie de dramă pentru a putea să evoluez, să cresc, să învăț cum să simt timpul.

Relațiile interpersonale cu iz erotic au cea mai mare influență asupra noastră pentru că presupun jonglarea stângace cu sentimente în intervale de timp pur haotice, îmbibate în hazard. Dar aceste relații sunt productive atunci când eșuează pentru că distorsionează timpul și creează scurtături temporale. Maturitatea mea a fost zămislită în decepție, într-un catharsis ciudat, neașteptat și prematur. E ciudat cum o ființă, inițial nulă, poate să-și schimbe timpul prin prisma unor atingeri, unor clipe de tandrețe infantilă înecată într-o speranță fatidică. Apar sentimente noi, pline de intensitate și de nesiguranță, dar dispare timpul, dispare autocontrolul, dispar și eu într-o negură confortabilă, blândă și suavă, care nu anunța nicidecum deznodământul tragic. Visul continuă stângaci, lipsit de timp și de rațiune, cufundat în parfum de femeie și în cadre iluzorii. Reflexe tragice apar sporadic din partea ei, dar ceața e prea groasă, starea mea este inefabilă, lipsită de orice urmă de ecou interior. Neînțelegeri inutile. Pretexte amplasate strategic. Lipsă de reacție. Timp, unde ești? Niciun răspuns. Aș putea spune că proaspăta singurătate dobândită îmi aduce liniște, dar m-aș înșela amarnic. Ecouri intracerebrale îmi străbat ființa. Duc lipsă. Sau poate lipsesc eu. Trezirea e grea, chiar dacă știi că visul este coșmar. Trezirea e grea...Dar trebuie să mă regăsesc. O dulce agonie mă tulbură, parcă într-o ultimă încercare de a mă doborî.

Ființa-mi tresaltă cu gândul la amintiri legate strâns de lumina lunii, de liniște, de dulce și singuratică armonie. Încerc să văd soarele când apune amurgul, încerc să uit de toți cei cunoscuți pentru a mă regăsi. Plăpând și maladiv pășesc în realitatea obscură a cotidianului. Mă încercă dulci fiori cu iz de optimism. Apoi am simțit timpul, am simțit cum mă atinge și cum îmi dă senzația de acceptare și de autocontrol, temporar, cel puțin. O cortină imensă, neagră și grea mi-a fost ridicată din fața ochilor minții. Pentru prima dată după sute de zile puteam să respir un aer nou într-un timp nou. Propriul chip reflectat în oglindă părea răvășit și chinuit de remușcări. Schimbările semnificative și începuturile m-au deranjat întotdeauna pentru că presupun o decalare a timpului, o reluare a unui proces monoton, ca un film prost ce rulează de prea mult timp la cinema.

Gustând timpul am ajuns să conștientizez efemeritatea care mă caracterizează. Câteodată cred că totul e în zadar, totul e lipsit de orice urmă de consimțământ. Lipsa de încredere în mine însumi mă degradează în cele mai lugubre moduri posibile. Dar toate aceste stări, sub efectul timpului, sunt tranzitive, schimbătoare și greu de prevăzut. Apar frustrări de moment ce-mi amintesc de timpuri dificile, greu de procesat. Timpul e viu și mă controlează, mă transpune în planuri haotice, inextricabile. Poate îmi pun prea multe întrebări. Poate caut prea multe răspunsuri. Poate greșesc. Însă nu vreau să trăiesc încețoșat de monotonie și de mediocritate. Eu vreau să mă cunosc, să-mi cunosc timpul. Poate tristețea mea e lamentabilă, dar e justificată! Simt că vreau să mă contradic, dar ezit sub efectul angoasei ce ar înconjura asemenea acțiune. Speranța mă face slab, așa că am încetat de mult să sper, să plănuiesc, pentru că știu că oricât de bine aș realiza un plan, voi sfârși înecat în decepție.

Caut liniștea pretutindeni, dar căutarea e în zadar pentru că *singurele momente la care mă gândesc consolată sunt cele în care am dorit să nu însemn nimic pentru nimeni, în care am roșit la gândul de a lăsa cea mai mică urmă în memoria oricui ar fi* (Emil Cioran). Câteodată urăsc faptul că simt până la refulare. Aș vrea să pot fi obiectiv, distant, relaxat, dar nu pot să-mi reneg personalitatea.

Știu că dorința mea va deveni regretul meu, dar vreau să-mi odihnesc spiritul, să scap de percuția interminabilă la care îmi este supusă mintea. Ploaia mă ajută poate cel mai mult. Stropii îmi conferă o stare onirică. Îmi place să privesc ploaia. Îmi place să simt ploaia. Tumultul ploii aprinde introspecții ce mă sugrumă. Acul ceasului bate invers. Distorsiuni temporale. Inconștiința-mi este afectată de vis. Nu mai vreau să visez! Ploaia mă trezește, parcă mângâindu-mi urechile cu stropi reci.

Trezirea bruscă din vis meu mă izbește într-un zid de griji. Timpul îmi face cunoștință cu viitorul. Urăsc neprevăzutul pentru că deseori mă surprinde în cele mai rele momente posibile. Scopul meu este viitorul. Am fost predestinat să fiu arhitectul viitorului meu. Construiesc în timp. Învăț în timp. Evoluiez în timp. Prind contur de operă arhitecturală, fără nici o fisură de narcisism.

Sunt conștient că în timp ce îmbătrânesc, în întunericul deceniilor ce se vor scurge fatidic, voi vedea lumina, voi vedea farul care mă va salva de la o ciocnire fatală cu stâncile, cu obstacolele ce survin neconținut. Însă, până la fericita disperare, valurile îmi clatină corabia și mă obolesc până aproape de refulare. În tot acest timp, o frază îmi percută cu anxietate în cap: *Stele au căzut fără sens pe planeta unde putrezesc toate dorințele mele prostești*. Aceste cuvinte îmi răscolesc ființa cu numeroase reminiscențe tragice care îmi periclitează frageda armonie interioară și îmi alterează timpul, îl distorsionează.

Acum știu, fără nicio îndoială, că în momentul în care voi înceta să simt, timpul meu se va opri, se va evapora într-un neant covârșitor, neapucând să îmi audă ultima întrebare: *Timp, tu ce simți?*

Copilărie...

RODU Dorina, clasa a XI-a A
Grupul Școlar Industrial Bucecea
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: PAVILIUC Daniela Simona

Motto: Copilăria este locul de refugiu al vieții

De ce nu te-ntorci de unde-ai plecat?
De ce nu m-auzi când te strig?
De ce ai fugit departe de mine?
De ce n-ai mai rămas măcar un an...sau doi?
Chiar aș vrea să dau înapoi,
Timpul ce-aleargă grăbit
Într-un abis neconținut.

Am rămas singură într-o lume-nvăluită de ceață,
De tristețe, de-agonie și singurătate...
Am rămas strigând la cer,
Cu glas sugrumat de durere :
COPILĂRIE!!! Unde ai plecat?
De ce nu revii?
Te rog...revino!

Tu, copilărie, miracol al tinereții
Ai plecat și-ai șters urmele de fericire,
Acum transformate-n dulci amintiri...
Tu, copilărie înger bezmetic,
Ce-alergi prin lume picurând frenetic,
Zâmbete și lacrimi în fericire-necate
Priviri și surâsuri amestecate...

Paradisul iubirii

Motto: În iubire nu-i loc de compromisuri.

Ridic o statuie din cioburi de iubire,
Încercând să-ți refac acea dulce privire,
Ce, îmbibată-n fericire
Încearcă a-mi da de știre
Că nu trăiești în nefericire,
Nici nu fugi în neștire
De mine sau de iubire...
Ci te-ascunzi acolo unde
Doar eu te pot găsi...
Te-ascunzi oriunde,
În al nostru paradis
Ce-a luat ființă-ntr-un vis...
Și va fi așa cum ți-am promis :
Fluturi ce se nasc din abis
Și se iubesc pe flori de iris,
Iar tu,ca un mândru Adonis,
Stai într-un loc doar ție admis.
Stai acolo, unde al iubirii boboc
Se înalță de pe-o trestie măreață,
Către cer, unde-o colibri cântăreață,
De fildeșul himeric s-agață
S-ajungă l-al iubirii foc.

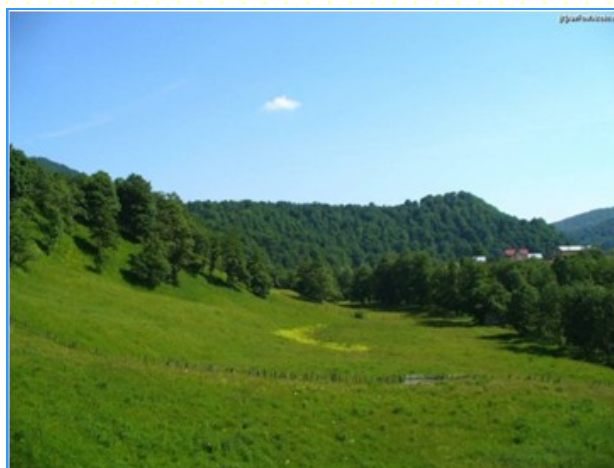

Timpul...

Motto : Totul trece, dar nu totul se uită

Trece grăbit timpul,
Nu așteaptă...
Nu îngână nicio șoaptă,
Urcă grăbit orice treaptă.
Nu învață să stea,
Ci pleacă de pe meleagurile acestea
Fugind parcă de noi,
Neuitându-se-napoi.

Timpul aleargă
Spre negură-ndepărtată
A viitorului ce-așteaptă
Cu nerăbdare noi personaje,
Cu chipuri asemănătoare
Dispare îngropând copilul
Ce-odată a trăit prin tine,
Acum chiar dacă-i vrea
Nu-l poți recupera.

Marele distrugător

URSU Alexei, clasa a X-a F
Grupul Școlar Industrial *Ion Mincu*, Vaslui
Județul Vaslui

Existența este condiționată de fenomene și legi, existența generalizată, extinsă la nivel universal. Splendoarea naturii, solemnitatea pietrelor funerare ale străbunilor măcinate de verdele maladiu al lichenilor, perenitatea și prezentarea ființelor vii într-un final universal, toate sunt victimele unei omniprezențe incoruptibile, neîndurătoare, în fața căreia lupta înfrunghiează resemnarea și calea sigură către înfrângere: timpul.

Timpul, *Marele distrugător*, sugrumă lent sau rapid pentru oameni *Totul*. De la electronul de pe orbitalul din jurul nucleului atomic la galaxii schimbă într-un proces ireversibil starea lor, datorată neajunsurilor lor, neajunsuri ale întregului univers. Termenii de lent și rapid, veșnic și trecător, trecut și viitor au apărut ca urmare a introducerii noțiunii de timp, a *umanizării* acestui proces. Termenul *veșnic* este pur și simplu lipsit de sens în vocabular în cazul în care considerăm *timpul* ca fiind de ordin obiectiv. Chiar și în cazul ignorării timpului și venind cu idea trăirii unui prezent continuu, noi nu putem invalida cea dintâi noțiune. Termenul în sine este o invenție, uneori ajungem să spunem că este o greșeală, însă nu și *fenomenul*. Din punct de vedere fizic, timpul este o consecință a faptelor fundamentale, în special gravitația căreia i se adaugă lumina. Existența noastră este mascată de rotirea acelor de ceasornic, o iluzie creată de om fiindcă nu cunoaștem *funcționarea* timpului la nivel universal, totuși nu negăm așa-zisa prezență a sa. Din vechi timpuri, omenirea a produs sisteme proprii de măsură a timpului care are consecințe vizibile astăzi, evidente prin ideea omniprezenței distrugătoare a timpului. Dar oare sunt numai aspecte pozitive a timpului din punct de vedere moral, deoarece timpul din percepții naturale este diferit? Cu siguranță puțini sunt cei care astăzi nu simt presiunea și ticăitul lugubru al micului obiect care-ți amintește fără încetare că nu este cale adevărată de întoarcere, care trăiesc în libertatea oferită de timpul natural, orientându-se după fazele feericului astru selenar sau a soarelui, care nu simt presiunea *civilizației* sau a dezumanizării și a captivității propriei conștiințe. Astăzi, nu concepem existența noastră, spunând *existența* ca o noțiune dependentă de noțiunea de timp, fără un sistem de consemnare a evenimentelor. Însăși fizica, știința ce pretinde că va găsi într-un final explicația tuturor fenomenelor, este dependentă de această noțiune. Este greu de imaginat faptul că timpul este de fapt o iluzie, este greu de conceput viața fără trecut, prezent sau viitor. Caracterul uman a suferit numeroase modificări pe baza timpului, suferind decepții sau inspirându-i speranțe și încredere. Suprapunerea unor câmpuri de evenimente creează totul și șterge totul. Aspirațiile spre eternitate devin o *calitate* atunci când totul se contopește în trecut spre o eternitate iluzorie.

Omul este profund marcat de procesele care-l privesc: naștere, viață, moarte, având speranța că poate exista și eternitate. Trecând prin diferite etape ale vieții, observăm schimbarea ceasului biologic intern, astfel unele evenimente par a trece mai rapid, altele mult mai greu, o importanță deosebită în acest sens îl au consecințele psihologice ale acestor evenimente. Stările pozitive care îl caracterizează pe om au capacitatea de a crea iluzia unui timp care alunecă în neant cu o viteză mai mare decât în mod obișnuit. În partea opusă a acestei caracteristici, stările afective negative au rolul de a încetini scurgerea timpului. Monotonia activităților generează o stare de presiune psihică, iar timpul pare a fi static, un prezent interminabil.

Timpul nu reprezintă numai un dușman al omului, absolutul din univers este victima sa, părând un paradox faptul că ia naștere într-un univers pe care îl distruge neuniform, dar în totalitate la un moment dat, *moment* dezmembrat de aceeași omniprezență. În defavoarea noastră și a preocupărilor noastre pe tema aceasta, timpul trece neobservat în timp ce îl căutăm. Neputința materiei de a rezista acțiunii sale inevitabile a fost sursa de inspirație a marilor filozofi. Pascal a încercat să dea o definiție timpului. A încercat, dar n-a reușit. La capitolul acesta nu se dovedește un căutător anterior esențelor, ci gândurile sale interacționează cu o ordine preexistentă. Platon a fost mai metaforic... *Timpul este creat odată cu cerul, fiind copia mobilă a eternității...*

O altă metaforă care mi-a rămas în minte este a lui Nietzsche. A scris despre timp într-una din cărțile sale unde clipa este surprinsă, simultan, în două ipostaze ale sale: moment efemer, boabă de nisip în clepsidra timpului și unitate de măsură a eternității. De la noi, foarte interesantă și pertinentă mi s-a părut concepția lui Mircea Eliade despre timp. În capitolul *Durata profană și timpul sacru* din eseul *Sacru și Profanul*, Mircea Eliade accentuează asupra dihotomiei dintre timpul profan – văzut ca durată, ireversibil, dinamic, care curge, devine și se transformă și timpul sacru – reversibil, static, rotund, ciclic și cosmic.

În diverse culturi, timpul are o semnificație specifică, creând concepte despre viață și moarte, unele dintre aceste civilizații interpretau diferit față de altele funcționalitatea timpului. Însă acesta poate fi un ultim adevăr inaccesibil oamenilor, o entitate care nu reprezintă altceva decât un strigăt stins printre o infinitate de aștrii. Personificarea timpului reprezintă o greșeală gravă a oamenilor, această concepție reiese din dorința de a crea unele iluzii despre atemporalitate, despre oprirea sa. Oamenii nu acceptă sacrificii decât în numele oamenilor, sugerând ideea unui astfel de sacrificiu în schimbul unei eternități. În căutarea sa, îl pierdem, însă ordonăm desfășurarea evenimentelor pe o scară a sa bine stabilită, fără goluri lipsite de sens în *spațiul* său.

Interpretarea greșită a timpului prin meditații asupra sa conduce uneori la stare de disperare, încercând să ne împlinim scurta existență cum considerăm că este necesar. O parte din drama umană se datorează timpului, perenitatea semnificând instabilitate și incertitudine.

Prezența sa schimbă partea concepțiilor existențiale ce nu au la bază timpul, ajungându-se doar la o concluzie ce-ți dă fiori, anume că viața este o călătorie spre moarte, iar universal devine un vast cimitir al adevăratei eternități.

Concepția mea despre timp am expus-o în aceste rânduri, căutarea sa devine pentru mine subiectivă, tot ce ne rămâne de făcut este să trecem prin el demni, cu speranțe măcar iluzorii, nu-l vom opri, nu-l vom corupe, nu-l vom impresiona prin tragedia noastră unică, aspră. Rămâne speranța iluzorie pentru eternitate: poate *EI* va deveni o iluzie. Dă valoare timpului tău! Fă ce-ți place, joacă-te, roagă-te, plimbă-te, iubește, cântă, dăruiește, privește, bucură-te, simte...Într-un cuvânt, trăiește! Nu vei încetini astfel trecerea timpului, dar nici nu vei trăi degeaba!

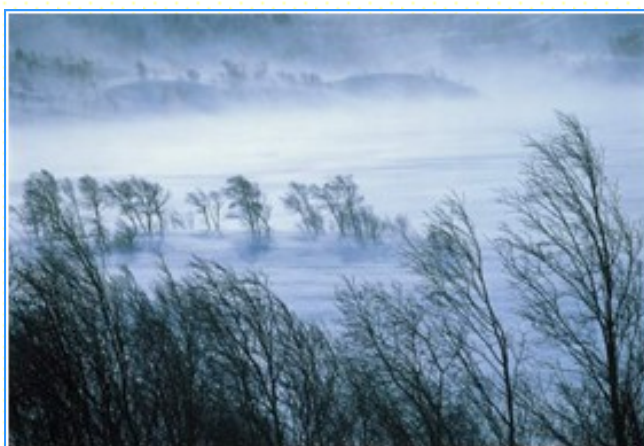

Vis

MESTER Alexandra, clasa a VIII-a A
Școala cu clasele I-VIII Avram Iancu, Câmpia Turzii
Județul Cluj
Profesor îndrumător: PLOȘCARIU Alina

Motto: *Toate visele noastre devin realitate dacă avem curajul de a le urma.*
(Walter Elias Disney)

Un vis, un vis e viața noastră
Pe-acest pământ,
Ne risipim ca de pe valuri
O umbră-n vânt.
În spațiu pașii ne măsoară
Și-n timp ne cern,
Și nici gândim că ne-nconjoară
Un cer etern.
Un vis, un vis e viața noastră
Pe-acest pământ,
Plutim și dispărem ca umbre
De nori în vânt.
În spațiu pașii ne măsoară
Și-n timp ne cern,
Și nici gândim că ne-nconjoară
Un cer etern.

Ploaia

BARBĂLATĂ Ovidiu Bogdan, clasa a VIII-a
 Școala cu clasele I-VIII, nr.1 Șendriceni
 Județul Botoșani
 Profesor îndrumător: GRĂDINARIU Violeta

Motto: *Cuvinte goale - nori ce trec fără să lase ploaie.* (Nicolae Iorga)

După mai multe zile de căldură mare, o ploaie este binevenită.

Într-o zi de vară soarele rotund și roșu s-a ridicat dinspre răsărit trimițând sulițe fierbinți de lumină. Toate vietățile pământului și-au căutat refugiu în locurile răcoroase, umbroase, pentru a supraviețui căldurii care avea să vină. Era liniște deplină, dinspre Vest s-au ridicat câțiva nori ca niște stânci uriașe, albi și pufoși. Aceștia erau nori de furtună care prevesteau o ploaie.

Vântul a început să adie ușor de la Est spre Vest. Știam că atunci când norii vin de la apus și vântul vine de la răsărit, v-a ploua cu siguranță. M-am bucurat pentru că așteptam această ploaie.

În mai puțin de o oră norii s-au îngrămădit, cerul s-a întunecat, au început să apară primele fulgere. Artileria cerească s-a intensificat. Fulgerele și tunetele brăzdau cerul în lung și-n lat. Vântul sufla cu putere, îndoind copacii, răscolind frunzele. Au început să apară primele picături, la început mai rar, apoi din ce în ce mai des. La început picăturile cădeau oblic, apoi pe verticală și din nou oblic în partea opusă, îmbrăcând pământul într-o perdea de apă. Din cerul presărat la tot pasul cu nori negri, fulgere orbitoare încă mai brăzdează cerul. Sunt atât de aproape de sol, încât ai impresia că cerul s-a prăvălit pe pământ. Crengile copacilor se apleacă obosite în fața patimii ploii. Un vânt rece și suficient de puternic cât să încline copacii, îi ține isonul. Din cerul fumuriu și sumbru cad picături mari și reci de ploaie, atât de curate și străvezii ca lacrima unui izvor. Ploaia sărută pământul cuprinzându-l în brațele sale cu șuvoaiele îndrăznețe și pâraiele zglobii. Vântul și ploaia se întetesc sugrumând zăpușeala.

Natura suspină prin fulgere, fulgere lungi ce străbat norii și care înfricoșează. Doar frunzele se mai mișcă amețite, valsând în pustietatea ploii.

Ropotul ploii nu a durat prea mult spre fericirea vietăților care au stat ascunse. Pe pământ s-au format mici pâraiașe care își căutau drum spre văi. S-a luminat. A ieșit soarele vesel formând un curcubeu care se arcui deasupra pădurii.

Natura s-a curățat, fiind spălată de ploaia caldută.

Păsările au început întrecerea în sunete, care de care mai bucuroase pentru răcoarea care s-a lăsat peste pământ.

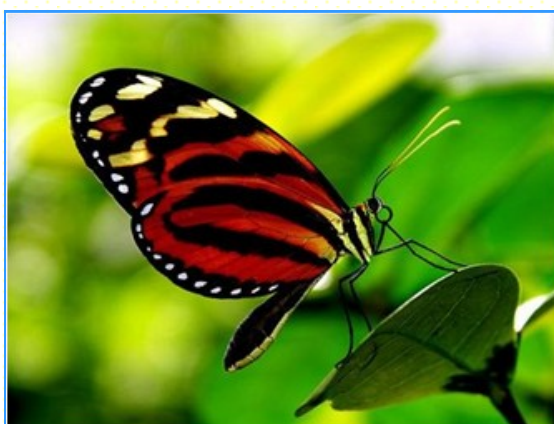
Prietenia

GHEORGHE Roxana Gabriela, clasa a VIII-a
Școala nr.4 Râmnicu Vâlcea
Județul Vâlcea
Profesor îndrumător: CORENDEA Gabriela

Motto: *Poezia este copilul care rămâne în sufletul adolescentului al omului matur și al bătrânilor, peste durere, dezamăgire și suferință.* (Tudor Arghezi)

Sunt un fluture venit din amintire
Și presar trecutului peste omenire
Învăluie într-un val de ceață
Amintiri, fericire și multă speranță.
Aduc pe aripile vântului
Căldura mării și a pământului,
Conturez în mii de culori
O parte din mreața de flori ,
O parte din amintirile de-o viață
Un sâmbure scaldat în speranță.

Am călătorit alături de nori,
Am vizitata țărâmurile inundate-n flori,
Am plutit alături de stele,
M-am destăinuit cu ele ,
Am zburat până în zare
Ca să văd lumea de dincolo de neuitare...

Visul

STAN Ana Maria, clasa a VIII -a
Școala nr. 4 Râmnicu Vâlcea,
Județul Vâlcea
Profesor îndrumător: CORENDEA Daniela

Motto: *Poezia este creația ritmică a frumuseții în cuvinte.* (Edgar Allan Poe)

Vis de vară printre dimineți târzii,
Speranțe pierdute printre picăturile ploii.
O lume plină de flori vii,
Strigăte și râsete de copii.

Mă pierd printre raze de soare,
Viața mea e plină de culoare.
Cântece sublime, câtă splendoare...
Sunt încălzită de-o lume arzătoare.

Și soarele dispare...
Visul se pierde-n zare,
Speranța se stinge, câtă disperare!
Noaptea a venit lipsită de culoare.

Deschid ochii într-o lume iubitoare,
Visul a fost o realitate impunătoare,
Speranțele nu se mai pierd nici ele
Sunt aici, zboară printre stele!

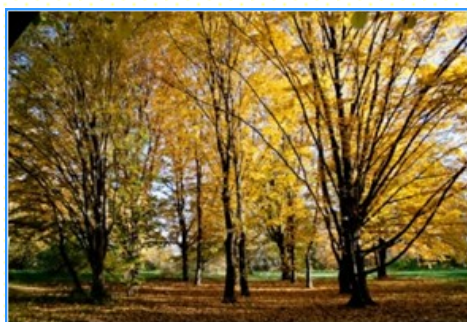

Toamna

OSTAFE Simona, clasa a VII-a
Școala cu clasele I-VIII, nr.1 Șendriceni
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: GRĂDINARIU Violeta

Motto: *Natura este o sferă infinită care are centrul peste tot și circumferința nicăieri.*
(Blaise Pascal)

Peste dealuri ruginite,
Vântul bate-ncețișor,
Așezând cu mâini trudite
Frunzele într-un covor.

Iar pe cer se-adună norii
Și aleargă peste sat,
Alungând din cuib cocorii
Spre un loc îndepărtat.

În curând și ploaia-și cerne
Stropii reci peste pământ,
Iar tăcerea se așterne
Peste toate ca-n mormânt.

Toamna-și plimbă iar pe stradă
Haine sure și pustii
Scoase parcă la paradă,
Peste vârstnici și copii!

La un geam, doi ochi ca mura,
Triști privesc în depărtări...
A plecat de mult căldura
Mai departe peste mări...

Și-a luat cu sine jocuri
Și atâtea frumuseți,
A lăsat în vetre focuri
Care ard... și mari tristeți!

Visând, am crezut că...!
Gherasim Mădălina, clasa a VII-a
Școala Baranca, Hudești
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: Cronț Valentina Elena

Sunt pe malul mării. Talazurile lovesc fără încetare . Broderia din spume înnobilează nesfârșitul albastru. Simfonia valurilor acoperă zgomotele banale. Culoarea apusului a otrăvit , parcă, imensitatea albastră. Puțin câte puțin, umbrele nopții acaparează spectacolul eternului apus marin. Făcliile nopții răsar pe cer ca într-o sală de bal. Spectacolul lumii se domolește. Liniștea ia locul zumzetului ființelor neînsemnate. Întunericul de granit se lasă asupra spectacolului solar. Nocturnul, înțesat cu scipiri de aur, te înconjoară și te îndeamnă la contopire cu eternul. Luna stăpânește ca o matroană peste întinderea nesfârșită.

Plutesc. Simt aerul mării invadându-mi măruntaiele. Căutând *contopirea*, simt măreția naturii, simt universul și universalitatea cuprinzând minusculul spiritului meu. Mă uit la imensitatea de metal, ieșită din corpul meu neputincios, parcă. Mi se pare că sunt destinată să privesc miracolul naturii, marea. Frumusețea, binecuvântată de îngeri, se întinde dincolo de univers. Oare ce-o fi dincolo de infinit? Dumnezeu sau ...?

Merg, parcă, fără să simt atingerea picioarelor pe sol. Zbor peste nisipul cald încă, îmi scufund picioarele în spuma mării. Ascult vâjâitul din scoicile de pe mal, umplându-mă de tot ce înseamnă mare. Locul paradisiac și paradisul atâtor ființe are în el magia creării începuturilor de lume, are în el însăși viața. Marea, leagănul vieții și leagănul atâtor civilizații cuprinde istoria acestui pământ; cuprinde simbolul vieții.

Visând, am crezut... că sunt parte a aceluiași tot de viață și de frumusețe. Pentru mine marea este dovada existenței perfecțiunii.

Visul

LEFTER Sorina, clasa a VII-a
Școala cu clasele I-VIII, nr.2 Ștefan cel Mare, Dorohoi
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: BORTĂ Iuliana

Motto : *Pierderea de vreme e singura care ne permite să ieșim din mecanica unei agitații bezmetice.* (Octavian Paler)

E-o mireasmă parfumată
Ce se-așterne pe sub pleoape
Și-ți aduce-o lume-ntreagă
Lângă ochii tăi, aproape.

Te conduce printre stele,
Printre razele de soare,
Și-ți arată frumusețea
Unei lumi nemuritoare.

Totul e-mbrăcat în zâmbet,
În fantastic și culori
Și plutești în armonie
Printre-albaștrii, falnici zori.

Iar când soarele s-arată,
Risipind încet visarea,
Pleacă visul, fantezia
Și se luminează zarea.

Visând am crezut că...
ȘFAIȚER Mădălina, clasa a VIII-a
Școala cu clasele I-VIII, nr.1 Șendriceni
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: GRĂDINARIU Violeta

Motto: *Visul este cosmogonia unei serii. În fiecare noapte, cel care visează reîncepe lumea.* (Gaston Bachelard)

Totul a început la marginea mării... când soarele apare după o noapte petrecută în apa limpede a mării.

Niciun nor rău nu tulbura splendoarea luminii albe și pure. Nisipul este mângâiat de căldura globului de lumină și sărutat de valurile ușoare și reci. Era locul pe care îl căutam... un loc liniștit care să mă ajute să-mi fac ordine în gânduri.

Călcam încet pe nisipul fin și cald, gândurile îmi erau departe... eram undeva într-o lume a mea, în care nu foarte mulți puteau să pătrundă...

O liniște pătrunzătoare mă întrista, dar de acolo de sus din văzduhul inundat de lumină apare o treaptă pe care scria *încredere*. Pășesc cu teamă, ating treapta apoi apare o a doua și am mers până am ajuns la ultima, cea pe care scria *fericire*. Eram mai încrezătoare mai curajoasă și mult mai fericită. Parcă tristețea din sufletul meu se evaporase, ochii mei vedeau totul altfel.

Călcând pe norii de mătase am avut o senzație foarte plăcută. Ridicând privirea, în fața mea a apărut o imagine pe care nici măcar gândurile mele nu o mai văzuseră vreodată. Era uimitor! O lume plină de culoare, plină de zâmbete și plină de energie... O lume în care nimeni nu știa ce însemna tristețea, în care fiecare persoană se simțea copil, o lume în care oricine și-ar fi dorit să trăiască.

Casele, străzile, copacii și tot ce ne înconjura erau din turtă dulce, ciocolată, zahăr și bomboane.

M-am împrietenit foarte repede cu copiii de acolo. Mi-au arătat câmpul plin de acadele colorate, copacii în care creștea turta dulce și ciocolata iar eu le-am povestit cum este viața în lumea mea. Noii mei prieteni m-au invitat la o ciocolată caldă în căsuța lor de ciocolata din copac. Eram foarte încântată de idee, nu avusem niciodată ocazia să îmi beau ciocolata într-o casa construită din dulciuri.

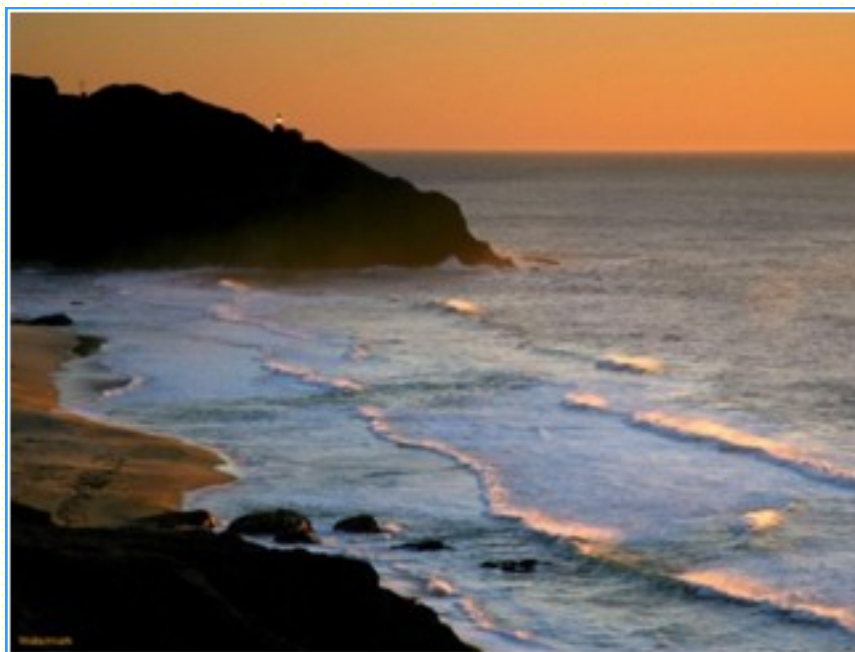
Ajunși în casă m-am așezat pe un scaun, bineînțeles din turtă dulce, m-am așezat pe un scaun care s-a sfărâmat și am căzut. Toți copiii râdeau în hohote. Mi-au adus un scaun din cea mai rezistentă ciocolată care, din fericire pentru mine, a rezistat.

Îmi doream foarte mult să mă reîntorc acasă, să le arăt prietenilor mei viața mea și să-mi aduc și părinții în lumea minunată pe care o descoperisem.

Totul mi se părea perfect. Începusem să mă obișnuiesc cu jocurile, mâncarea și patul de ciocolată construit de mine și prietenii mei. Singurul lucru pe care mi-l mai doream era să îi am pe părinții mei alături de mine. Eram sigură că aceea este lumea în care vreau să trăiesc.

Când totul era din ce în ce mai frumos aud soneria care mă trezește dimineața. Deschid ochii și privesc în jur, și îmi dau seama că totul fusese doar un vis minunat. Mă ridic din pat și mă pregătesc de școală, gândindu-mă că poate într-o zi oamenii vor deveni la fel de fericiți ca și cei din visul meu.

Ploaia
MARENIUC Ecaterina, clasa a VII-a
Școala cu clasele I-VIII, Reuseni
Județul Suceava
Profesor îndrumător: GHEȚĂU Ana Florina

Era o noapte minunată de toamnă. Valul răcoros al serii s-a lăsat peste întregul sat. Întinsul cerului era cuprins de nori. Vântul bătea încetișor legănând crengile copacilor.

Florile toamnei înmiresmau grădina. Picuri de ploaie au început să coboare ușor din cer, împrăștiindu-se peste tot, udând iarba și frunzele ruginite. În câteva minute, ploaia a pus stăpânire pe tot, înviorând parcă natura intrată în amorțire. Pomii tăcuți parcă au prins glăsuire. Când, epuizată, natura a chemat-o, ea cu mare bucurie și-a revărsat apa pretutindeni. Ploaia a dăruit viață întregului pământ.

Fereastra casei era deschisă, iar parfumul florilor și al ploii de toamnă a inundat camera. Mi-a venit o idee năstrușnică. Am ieșit afară, alergând prin ploaie. Mă simțeam liberă. Eram acoperită de frunzele care dansau împreună cu mine. Picăturile îmi înviorau fața și îmi dădeau o stare de relaxare și de bine. Parcă eram într-o lume de vis.

În câteva minute întinsul cerului s-a înseninat și câteva stele și-au făcut apariția. Stropii de apă au rămas neclintiți pe frunzele uscate, așteptând să fie încălziți de soarele mângâietor a doua zi.

În liniștea serii am intrat în odaia aerisită și întinzându-mă pe pat am picat într-un vis adânc....

Ploaia
LAVRENCIUC Camelia, clasa a VII-a
Școala cu clasele I-VIII Reuseni
Județul Suceava
Profesor îndrumător: GHEȚĂU Ana Florina

Soarele a răsărit maiestuos. Pe culmile stâncoase ale unor munți de argint, sclipește roua cernută ca în basme. Acolo, în regiunea aceea renumită pentru văile ei înflorite, pentru ghețarii semeți, care, pe timp de vară își înalță vârfulurile sclipitoare către norii cenușii, se ridică castelul reginei, Ploaia.

Când soarele îi bate în sticla ferestrei, ea, cu rochița ei de un albastru deschis, cu părul negru, lung și mătăsos, cu pantofii de apă și cu micul globuleț de sticlă, din care ia picurii de ploaie înviorând holdele aurite, florile ofilite, pomii tăcuți și câmpiile nesfârșite, iese și se plimbă pe coridorul cel lung și împodobit cu flori de toată frumusețea. De fiecare dată așteaptă strigătul naturii ostenite și încălzite de soare. Mișcările ei lente parcă fac ca timpul să stea. Dimineața, ieșind și vizitându-și grădina în care plutește un aer dulce, curat și proaspăt, regina Ploaia de fiecare dată le dăruiește plantelor câte un strop zglobiu și jucăuș. Râul din spatele castelului vechi, revărsat de ea, zi și noapte susură. Câmpiile de un verde crud, sunt răcorite și ele de voalul transparent și mângâietor. De fiecare dată când apare, toți o admiră pentru minunile născocite de globulețul ei cu picuri.

Discul de lumină de după-amiază se strecoară alene pe după zidurile și munții aceluși ținut. Încet, felinarele cerului se aprind. A fost o zi liniștită de vara, în care Ploaia a mângâiat fiecare vietate verde de pe Pământ.

Un vis urât
HĂRĂBOR Mădălina, clasa a VII-a
Grupul Școlar Mărășești
Județul Vrancea
Profesor îndrumător: DUMITRAȘCU Gabriela

Soarele asfințește, lungind pe mare umbrele orașului. E o seară frumoasă, liniștită, una din acele dulci seri de vară în care simți o adevărată fericire să te lași în voia visurilor. Valurile, cu vâjâitul lor legănător, țin ison orchestrei de pe mal, ale cărei fanfare semprăștie lin în largul mării. Pe cer se aprind candelabre de stele...

Stând în camera de hotel, după o zi obositoare la plajă, în seara aceasta am hotărât să vizionez mai multe filme cu Mr. Bean.

Atrasă fiind de amuzamentul personajului principal, nu am mai ținut cont de noțiunea timpului și când m-am uitat la ceas, am observat că este trecut cu mult de ora mea de culcare. Am închis rapid televizorul și m-am băgat în pat. Fiind destul de obosită, am adormit într-o clipită. Dar, dintr-o dată, mă trezesc într-o cameră anostă, dar totuși cunoscută. Mă dau jos din pat și mă uit în oglindă. Șocată, îmi dau seama că sunt în pielea lui Mr. Bean. Tensionată, leșin și mă lovesc cu capul de marginea patului. Când mă ridic și mă duc să mănânc ceva, din frigider îmi cade pe picior o roată de cașcaval. Hotărâsc să nu mai mănânc nimic și mă duc să mă schimb de pijamale. Când deschid dulapul, nu este nicio haină curată, cu excepția unui palton gros de iarnă.

Renunț la căutat și îl iau pe acesta, chiar dacă afară sunt aproximativ 32 de grade Celsius. Iau toate hainele murdare și mă duc la spălătorie. Când vreau să deschid ușa mașinii, cheia s-a blocat. După circa 10 minute reușesc să intru în mașină. Având viteză, la semafor încerc să frânez, dar, spre ghinionul meu, frâna s-a blocat. Cu toate acestea, reușesc să ajung la spălătorie și să-mi curăț hainele. Când ies din clădire, o pasăre își face nevoile pe sacoul meu proaspăt spălat cu câteva minute în urmă. Ajungând acasă, iau o conserva de pește și o mănânc. Când strâng masa, observ că aceasta conservă era expirată de aproximativ o lună. Depășită de situație, mă întind pe canapea, dar un arc îmi intră în spate. Mă ridic și mă așez pe un scaun. După câteva secunde, scaunul se rupe și cad, înțepându-mă într-un cui al dușumelei. Cu nervii întinși la maxim, arunc telecomanda, dar îmi cade în cap. Ies pe balcon să iau aer, dar se pornește o ploaie torențială și mă udă într-o secundă.

Dintr-o dată, nu mă mai trezesc în acel apartament mic și anost, ci în patul meu de hotel. Fericită și veselă, realizez că totul a fost doar un vis ciudat și urât.

Prietenia
COSTACHE Marian, clasa a VIII-a
Școala cu clasele I-VIII Hilișeu-Horia, structura IEZER
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: HLUȘCU Daniela

Harul divin.

Prietenia este o minune
Dată de la Dumnezeu,
Cel puțin, așa cred eu.
Și e izvor de-nțelepciune.

Prietenia este o comoară
Pe care o descoperim târziu, în viață
Ce ne ajută și ne învață
Că răul tot, din lume, îl omoară.

Ea este dulce prima oară
Și este miere pentru unii,
Dar e trist că pentru alții,
În timp devine o povară.

Cam asta e prietenia,
S-aveți grijă de ea
Ca și cum v-ar fi inima
Și-n suflet îi veți simți magia.

Abisul morții

URSU Paula, clasa a VIII-a B
Școala cu clasele I-VIII Borlești
Județul Neamț
Profesor îndrumător: ILIUȚĂ Melania Elena

Motto: *Fiecare om trebuie să își găsească timp, să se așeze și să privească căderea frunzelor.*

În spațiul trist și gol
Iluziile le-am pierdut,
Privind cu ochii-n lacrimii pe balcon
În poala morții ele au căzut.

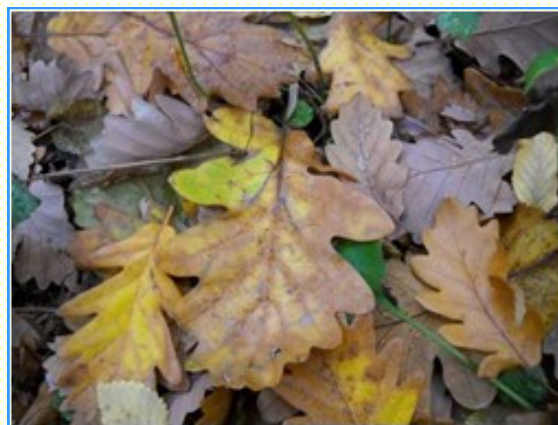
Sunt rupt de tot și toate
Privesc spre mii de frunze moarte
Purtate-n vântul rece sunt
Și cad ca morții din mormânt.

Pierdut sunt printre amintiri ,
Gândul mi-e luat de vrăji târzii,
Iar din amurgul rece cad
Stropi goi ce lumea mea o ard.

Năvalnic spulberate-n vânt
N-au drept la ultimul cuvânt,
Căci timpul lor de mult s-a scurs
În ploaia morții a apus.

Zadarnic caută să-nvingă vântul
Căci toamna le-a săpat deja mormântul,
A îmbătat cu suflul ei vrăjit
Verdeața lumii mele-a-amăgit .

Acum și-a pus voalul său gri
Și către ea încearcă să mă-mbie
Dar eu mă fac că parcă n-o aud
Și-i spun: *Adio, toamna mea târzie!*

Sunet de vioară
PURCARU Andreea Simona, clasa a VIII-a
Școala cu clasele I-VIII Borlești
Județul Neamț
Profesor îndrumător: ILIUȚĂ Melania Elena

Motto: *Mă cheamă , mă strigă , mă vrea!*

Și glasul sunet de vioară
Mă cheamă, mă strigă , mă vrea
E doar ispita de-odinioară
Și nimeni nu-i poate ceda.
E glasul iubirii, păcatul
Te-atrage, nu-l poți lăsa
Zbori, dar cazi în neființa
Iubirii ce-a fost cândva
Și fiecare clipă-i tortură
A tot ce s-a întâmplat.
Ai vrea să zbori peste tot
Peste tot ce-a fost odat.
Dar nu poți, nu-i poți rezista
E tot ce-ai avut mai sfânt
Pe lume cândva,
Și chiar dac-acum regreti
Și lacrimi îți curg neîncetat
Odinioară a fost ceva...
Ce sper că nu ai uitat.
Dar un clinchet de clopoței
Se auzi din neant
Și atunci am realizat
Ce s-a-ntâmplat,
Un vis, un vis divin
Ce mi-a arătat,
Ce-nseamnă iubirea
Ce-i cu-adevărat.

La moartea unui prieten...

HANDARIC Maria, clasa a VIII-a B
Școala cu clasele I-VIII Borlești
Județul Neamț
Profesor îndrumător: ILIUȚĂ Melania Elena

Motto: *A avea un prieten este mai vital decât a avea un înger.* (Nichita Stănescu)

Azi a murit un înger păzitor,
S-a stins o stea divină
Și a lăsat în urmă numai dor
Și sufletu-mi fără de lumină.

Și stau și văd cum se usucă
La capul lui o veche lăcrimioară
Și-mi sângerează inima-n durere
Suspîn și plâng parcă întâia oară.

Ceara curată împrăștie tăcere
Și flacăra ei arde neatinsă,
Nu o va stinge nicio adiere
Nici vânt, nici frig, nici clipe de durere.

Privesc la chipu-i fără de viață
Aspru fior în inima-mi se-nfinge,
Și o durere oarbă mă apasă,
De parcă sufletu-mi încet s-ar stinge.

Îmi amintesc cum ieri neconținut zâmbea
Nu îi păsa de nimeni de nimic,
Cu dragoste și poftă mă privea
Și fața-i blândă surâdea.

Ploaia

TIUTION Dumitrița

Grupul Școlar Anghel Saligny Turț

Județul Satu –Mare

Profesor îndrumător: NEGRU Maria

De trei zile o căldură liniștită plutea în aer. Totul părea adormit, doar frunzele însetate foșneau un cântec de leagăn.

Parcă la un semnal nevăzut pe cerul posomorât norii încărcăți cu ploaia caldă de vară s-au aliniat ca-ntr-o formație.

Unu, doi, trei, zece, o sută, picurii nu mai conținesc, abia mai pot să-i număr. În câteva clipe pământul negru zace sub sulițele de apă, ca un balaur din basme după lupta cu prințul. Pe străzi oamenii se înghesuie sub umbrelele prea mici.

A început să plouă cu stropi mari, adunând în inima-mi goală picuri de optimism și încredere.

Stropii cristalini și jucăuși aruncați de la înălțime, se sparg ușor în aer, apoi se rostogolesc pe ferestrele închise de teama fulgerelor, pe care cu greu natura le ține în frâu. Șiroaiele se scurg de pe acoperișurile calde ale caselor.

Găinile se înghesuie, speriate de aceste bombardamente, ca nu cumva să fie implicate fără voie în războiul altora. Câinele deja atacat, își scutură blana udă și se adăpostește în cușca ponosită din fundul curții, în timp ce bătrânul pisei luat prin surprindere zgârie ușa din lemn pentru a fi lăsat să intre.

Păsările cerului se pitesc tăcute printre frunzele late ale copacilor primitori. Ploaie cuprinde cu brațele ei largi toate ungherele. Supărată se răzbună pe tot ce-i iese în cale. Aruncă și plesnește în stânga și-n dreapta. În urma ei rămâne o întindere imensă de ape, râurile se pregătesc să riposteze: inspiră adânc, își umflă pieptul și aruncă cu apă în toate direcțiile, lărgindu-și teritoriul. Naivii pești s-au extins și ei fără să se gândească, că în curând vor rămâne fără apă.

Apele ploii duc cu ele la vale frunzele desprinse cu greu și crenguțele fragede ale copacilor. Parcă cerul s-a răsturnat pe pământ.

Deodată, de după grilajul de nori, soarele încearcă să evadeze pe albastrul cerului mai odihnit și mai strălucitor. Ploaia este pe terminate. Cerul încă înfumurat este străpuns de mii de luminițe puternice. Soarele trimite fire de raze printre ghemurile de colb ce se ridică de pe drumul bătătorit.

Fără grabă toată lumea iese din ascunzătoare fascinați de curcubeul ce acoperea tot cerul. Cânteculele scurte ce se aud dinspre pădurea împrăștiată cheamă la joacă întreaga natură.

Visul mării
BENCIC Teodora
Liceul Leowey Klara, Sighetu- Marmației
Județul Maramureș
Profesor îndrumător: FLOREA Ileana Alina

Visând, am crezut că razele soarelui împlânzesc marea rece și spumoasă. Soarele apune tainic, creând curcubeie pe mare. Umbrele pun stăpânire pe oraș.

O mireasmă de vară plutește în aer. E o seară feerică. Valurile mării se leagănă încet, atingând cu blândețe nisipul de pe plajă. Pe cer sclipesc licurici. Tăcerea se răspândește, doar valurile susură în tăcerea nopții. Treptat, treptat, zorii își deschid genele. Se îngână ziua cu noaptea. Lumina acaparează tot mai mult pământul. Vietățile încep să mișune printre plantele înviorate de roua dimineții. Vântul șoptește în ritm de frunză.

Razele soarelui mângâie natura proaspăt trezită la viață. Armonia s-a așternut peste oraș.

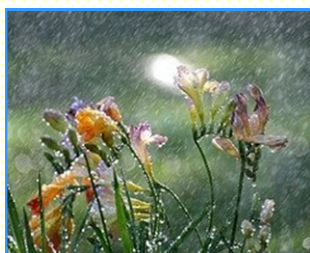

Cântecul naturii

Nori negri acoperă văzduhul luminos asemenea unei cohorte de corbi care înne-gresc zarea. Vântul se întetește. Stropi, precum diamantele, cad pe jos și îmbogățesc pământul.

Picături gingașe se lovesc de geamul meu. Streșinile cântă. O simfonie de sunete plutește în aer. Pic- pic!, poc- poc!, plouă seninătate și pace în sufletul meu. Brusc, o pătură de liniște acoperă orașul. Orchestra a încetat să mai cânte. Un miros metalic de praf acaparează nemărginitul văzduh. Pământul e umed, plantele sunt revigorată. Pe cer se așterne un covor de lumină încântătoare. O țandără de curcubeie pune stăpânire pe alburul cerului. Vietăți de toate felurile își fac apariția, în timp ce păsările străpung armonia profundă de după ploaie.

Orașul prinde viață. Peste lume se pogoară frumusețea dintâi.

Ploaia

György Mózes Edina Beáta, clasa a VIII-a
Școala Generală *Fráter György*
Județul Harghita
Profesor îndrumător: FEIER Angela

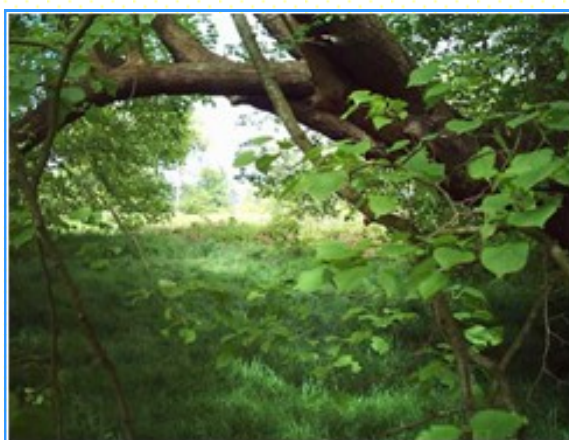
Într-o dimineață însorită, după ce m-am trezit, am știut ce am să fac toată ziua.

M-am sculat din pat, am luat micul dejun, am făcut duș și m-am îmbrăcat. Am ieșit în curte și am avut o senzație plăcută. Am simțit o adiere caldă de vânt, cerul străluccea de soare, nici urmă de nori. A ieșit și sora mea și i-am spus c-am ce aș vrea să fac în ziua aceea. Ea a fost de acord, împreună am făcut treburile prin casă, ne-am dus la cumpărături la Gheorgheni. După ce am terminat, am ieșit în curte ca să ne bronzăm. Ne-am dus cu pătura, cu crema pentru bronzat, tot ce ne trebuia. Dintr-o dată a început să bată vântul, a început să tune și fulgere. Cerul era brăzdat de zeci de săgeți strălucitoare.

Cu sora mea repede ne-am împachetat lucrurile și am început să fugim spre casă. Era ploaie deasă, cu stropi mari, încât până am ajuns la ușa casei eram udă de tot. Tuna și fulgera și ploua, ca din găleată.

Din fereastră mă uitam afară, parcă era sfârșitul lumii, ploaia cu bulbuci și totuși aveam o senzație plăcută, știind că natura are nevoie de această ploaie fiindcă pământul uscat precum un burete s-a grăbit să absoarbă licoarea ploii. Era semn că ploaia era așteptată cu nerăbdare, de ceva vreme... Împrospătate de gustul rece al stropilor de ploaie, frunzele copacilor și-au preschimbato hainele de un verde palid, în unul de un verde strălucitor.

Programul de după masă așa mi s-a sfârșit, și încă programul pentru 2-3 zile, pentru că ploua întruna...Iar eu așteptam curcubeul cu nerăbdătoare să-mi lumineze vacanța.

Joaca anotimpurilor
 CRISTEA Denisa, clasa VIII-a A
 Școala cu clasele I-VIII, Câmpia Turzii
 Județul Cluj
 Profesor îndrumător: PLOȘCARIU Alina

Motto: *Natura este singura carte în care fiecare filă păstrează câte un adevăr.* (Goethe)

Primăvara a sosit,
 Câmpul iar a înverzit,
 Păsările au venit,
 Florile au înflorit.

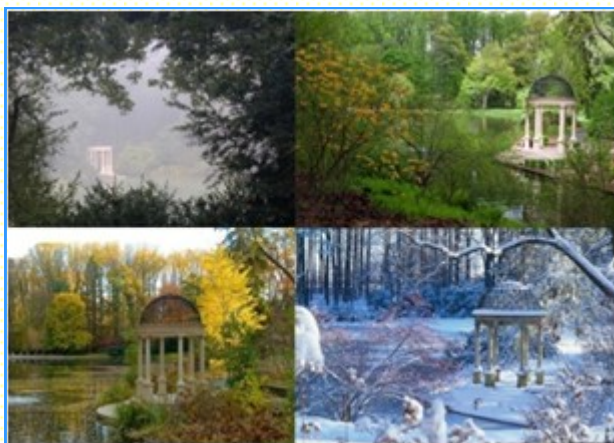
Dup-o iarna așa geroasă
 Totul prinde altă viață.
 Prin copaci, veverițele vesele zburdă,
 Iar bursucii mai fac câte-o tumbă.

Vara-i bună și frumoasă,
 Ea e favorita noastră,
 Este cald și ne jucăm
 Și la mare noi plecăm.
 Vacanța mare a venit,
 Toți copiii s-au fericiți,
 Este cald, e minunat
 Dar păcat că s-a gătat.

Toamna cea bogată a venit
 Multe bogății ea ne-a oferit,
 Cu toții am așteptat-o
 S-adunăm recolta cea bogată.
 Porumbul este în hambare,
 Vinul este în butoaie,
 Varza este la murat,
 Cartofii sunt la sortat.

Iarna a venit din nou
 În ajun de Anul Nou!
 E frumos că e zăpadă,
 Toți copiii ies pe stradă,
 Dar când seara s-a lăsat
 Toți copiii au plecat
 Pe la case fericiți
 De iubire încălziti.

Flori, căldură, fructe, ger,
 Toate vin și toate pier,
 Se rotesc neîntrerupt
 Și o iau de la început.

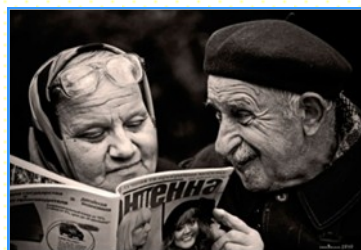

Timp surd
 BURLACU Iemima
 Grupul Școlar *Regina Maria* Dorohoi
 Județul Botoșani
 Profesor îndrumător: BEȘLEAGĂ Mihaela

Motto: *Stăpân peste început și sfârșit e doar timpul.*

Timp surd,
 Cu milioane de slugi,
 Stăpân neclintit, ascuns în abis
 Hotar între azi și mâine și gând
 De ce mă conduci prin luni și ani
 Spre început,
 Spre marele necunoscut?

Vers trist

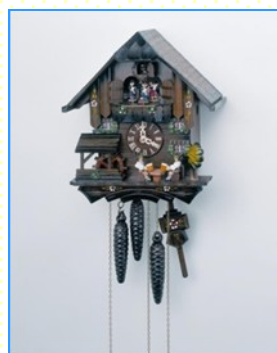
Motto: *Din lacrima timpului se naște inspirarea.*

Trist e poetul grădinii înflorite,
 E obosită pana, e moartă inspirarea
 Chiar și salcâmul vieții a răposat în zori
 Răpus de-atâtea ore, de griji, de vremuri noi
 Rămâne doar poetul, ce-așteaptă reluarea
 Ce-așteaptă iar chemarea dorinței de a fi
 Cuvânt și vorbă și lacrimă de gând.

Un gând...

Motto: *Misterul trecutului e-n taina viitorului.*

Sub ritmul ceasornicului vechi,
 Oameni și flori și ruine
 În timp s-au topit.
 Din lira poetului mort
 Și cântec și vers și cuvânt
 Se-ntorc azi în noi.

.....
 Trezite din veacuri străine
 Renasc nebănuite taine
 Să-nvolbureze tăcerile din mine.

Timpul

LIȘMAN Andreea-Gabriela, clasa a XI-a
Grup Școlar *Regina Maria* Dorohoi
Județul Botoșani

Evaluând noțiunea de timp, pornind de la adevărata sa cadență existențială, sesizăm golul de necunoscutul ireversibil ce ne sfidează orizontul comun. Propriile reverii constituie intervale măsurate de unitățile de durată, capabile de a sustrage umanul, de a-l constrânge limitei, de a conferi iluzia prosperității.

Ne aflăm într-un amfiteatru imens, distins, privind decorul oferit în ciuda lipsei de loialitate a spectatorilor și suntem precum pașii repezi ce ating covoarele delicate de mătase, neștiind că locurile pot fi mai provizorii decât par. Clipele aleargă într-un ritm alert, iar, când totul simțit devine trecut, conștiința îmbătrânește, căci trăim într-un spațiu în care diminețile încep și se epuizează într-un *abia* continuu .

De m-aș trezi într-o zi în care să nu mă uit la ceas, poate că mi-aș mai putea calcula greșelile, poate că aș petrece mai multe minute privind copacul din fața blocului și aș încerca să trăiesc, mi-aș alege un moment ce să-mi aparțină și l-aș face să îndure chinul dispariției, chiar mi-aș da silința de a câștiga un zâmbet și, într-un final, poate că aș putea și mulțumi cuiva. Dar timpul este o cacealma menită să stârnească o disproporționalitate zilnică, iar pionii din noi nu vor putea niciodată să ajungă la un șah mat. El doar decide ceea ce nu poate fi controlat, dar totuși are puterea de a conduce, prin însuși controlul deciziei sale. Așadar, cât de prolifică poate fi traiectoria noastră ? Cam la fel de relevantă pe cât este și standardul de răspunsuri primite.

Existența ne este susținută de clipele în care ne formăm un rost, un ideal și reușim a-l transforma într-un moment în care consumul acestuia face parte chiar din întregirea noastră. Toate acestea se transformă în sentimente succedate de amintiri ce mai apoi rămân stocate într-un spațiu personal. Aceste întâmplări, aceste fenomene au loc sub forma nevoii inconștiente a ființei de a-și crea un sprijin necesar pentru a ne imagina o formă de siguranță favorabilă .

Decizia de a coexista și de a forma conexiuni apare din cauza nimicului simțit, ce credem că se poate transforma într-un "ceva" dacă devine aglomerat de diverse acțiuni . Însă, cum am privi sfera realului dacă timpul nu ne-ar mai fi operat de secunde și deșertăciunea ar fi una plată, dar liberă de a nu se uniformiza? Cred că am rămâne uimiți de câtă superficialitate zace în noi. Căutăm a ne organiza spațiul uitând carisma adevărului, a naivității pure și a jocului necondiționat.

Doresc a mă afișa într-o prestanță proprie, chiar dacă voi fi silită să accept un șir nesfârșit de nuanțe colective. Căci, de timpul ne este pecetea, mai bine uităm clipa pentru a ne putea valorifica prezentul și a-l face să pară mai îndelungat.

Suntem abandonați în acest spațiu pe care trebuie să ni-l creăm în principiu, iar mai apoi să ne înțelegem propria creație, propriile nevoi, acte sau gânduri, pentru ca apoi să ne putem îndoi de verdictele pe care uneori le aruncăm cu atâta ușurință. Ne-am dori oare cu toții o astfel de libertate imaterială în care timpul, ca blocaj, să nu existe și singura limită să fie cea a visului ?

Timpul este monedă ancestrală, punct ultim. Suntem pe terenul voinței ceasornicului, știind că încercarea noastră de a combate secunda ezită, chiar în momentul gândit ca moment, soluția fiind trăirea, chiar dacă aceasta se află într-o inefabilă așteptare.

Termenul poate desemna, pentru o clasă "obiectivă" de persoane, un fel de organizare a vieții de zi cu zi, un program propus/impus, ori un fenomen primordial. Majoritatea oamenilor însă tinde să se complacă doar în afinitățile vizuale oferite, creându-și astfel un hotar al previzibilului, al ignoranței și al neștiinței .

În sfârșit, timpul afișează incapacitatea umană, inferioritatea terestră, limitația și supremația celestă. Trăim într-o grabă imensă ce abia ne permite a vedea culoarea semaforului. Întârziem chiar și la întâlnirile de gradul întâi, facem sport chiar dacă niciodată nu pare să ajungă, niciodată devine mai deodată decât ar trebui să fie, ne petrecem cea mai mare parte a vieții închiși în birouri cutii, scaune inconfortabile pentru a epuiza într-un sfârșit când, la fel, nici timp nu mai e pentru relaxare . Cu toate acestea, ne înghesuim în ierarhizări inutile, în perfecte îmbâcsite de atâta kitsch împrumutat, așteptăm supraestimări din norine, ne considerăm demni și loiali de a defila în incinta societății. Rațiunea este ultima variantă ce se mai accesează, căci e mai simplu să dai un update statusului de pe facebook decât să vorbești limpezindu-ți propriul glas .

Timpul meu știu că e " acolo, în același loc, neștiut de mine, urmărind , așteptând precum un rival imaginat de către mine. Uneori îi pot admira toleranța inimaginabilă cât și pasiunea pentru scena aceasta cotidiană. Locul său rămâne în cel mai înalt unghi ferit de regrete și de trăiri, căci el nu are pleoape pentru a le închide. Lipsit de umor, privește întreaga noastră satiră existențială. Cât de cumplit poate fi? Tic - tac și continuăm cu același impediment.

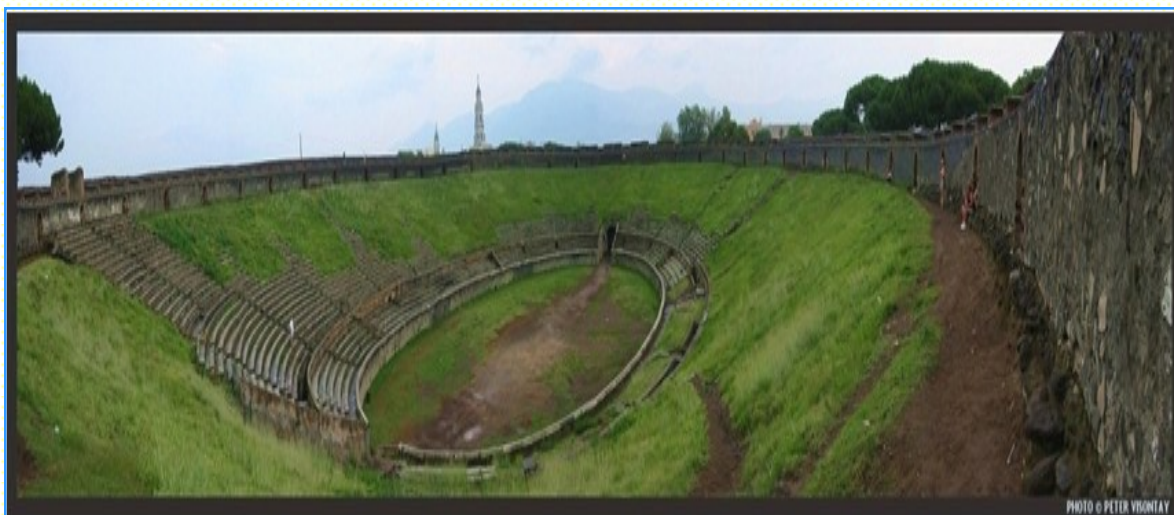
Expresia "timpul zboară" este una lipsită de nuanță veridică deoarece timpul, ca fenomen, nu se poate epuiza, nici dizolva, ci doar își poate exercita efectul asupra noastră. Prin urmare, noi suntem cei ce rămânem în spate, în urmă secunde ce nouă ne aduc doar dezintegrearea maleabilității. În momentul în care realizăm viteza de parcurgere a timpului, ne dăm seama de fapt de postura în care ne aflăm, de propria condiție. Singura datorie pe care o avem este aceea de a ne întrebuința fiecare moment unui scop constructiv, chiar dacă împotrivirea asupra destinului nu poate ceda niciodată loc soluțiilor pasagere. Prezentul va fi mereu trecut, iar trecutul va rămâne doar istoria pe care o vom purta cu noi atâta timp cât necesarul va putea rămâne valabil.

Evoluția noastră se desfășoară doar pe un singur plan ce nu depinde de deciziile pe care le luăm, de eforturile pe care le depunem pentru a ne clădi siguranța terestră, nu depinde de relațiile pe care le construim . Toate acestea sunt doar accesoriile pe care le alegem pentru a ne fixa un rol în această scenă imensă, iar tracterile ne sunt clipele în care devenim conștienți de minciuna în care ne eschivăm .

Prin urmare, timpul este decizia pe care nu reușim niciodată să o controlăm, căci controlul depășește granița spațială pe care o avem la îndemână.

Din păcate, timpul nu ne învață ceea ce trebuie să știm decât atunci când este prea târziu pentru a mai schimba ceva, iar de cele mai multe ori adevărul nu ni se arată, chiar dacă tendința de a spera, se resimte mereu precum un hotar al compasiunii . Totuși, continuăm în a ne urma drumul pe care îl tot corectam cu atâta vigoare și cu atâta răbdare . Continuăm prin a ne încrede în nimicuri doar pentru a atinge un nimic mai grandios - un soi de tablou repictat la nesfârșit .De fapt, impresiile ne ajută zi de zi să depășim pragul vidului. Ne putem numi martiri doar prin simplu fapt că ne stingem crezând că acesta ne este destinul. Diferența este însă că timpul nu poate fi cumpărat; îi putem simți startul însă nu îi putem cunoaște sfârșitul . Eu, ca personaj al acestei drame, voi privi înainte spre întâlnirea cu timpul însuși .

Anacuzia timpului

GROZA Grațiela-Virginia
Grup Școlar *Regina Maria* Dorohoi
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: BEȘLEAGĂ Mihaela

Un semn se zbate dincolo de existență. Înainte de a da mâna cu lumina zilei, înainte de a porni tic-tacul primei secunde din timp, un timp neștiut de nimeni însă mai calculat decât credeam. Un semn se zbate înainte de a ști cum va fi, ce va fi, cât va fi și cum se va numi în continuarea existenței de după cea percepută pământeste. Și iată semnul: omul. Apare dintr-un vis sau poate dintr-o întâmplare bine socotită știind că nimic nu vine fără să fie vestit, fiindcă toate își au timpul lor, chiar dacă în orice pas al existenței se pare că fiecare măsură de timp lunecă greoi de parcă n-ar mai veni. Și totuși vine, fără să fie prea târziu, prea devreme, ci la timpul prestabilit.

Valurile zilelor și nopților izbesc apoi cu cruzime în bărcuța improvizată pentru o vreme. Ne place să ne știm în siguranță în nopțile adânci, aparent liniștite, dar pline de misterul zilelor hărăzite de talazuri, la care nici nu ne gândim vreodată. Timpul metamorfozat în stâncă își cascadează greoi gura și-nghite corăbii ancorate în larg.

Atârnăm de timp oricât ne-am dori uneori să evadăm în fericire și clipa ei să nu cunoască noțiunea timpului. Alteori am vrea să dăm timpul înapoi, repetând o secvență așa cum am vrea să schimbăm ordinea lucrurilor. De câte ori inima noastră cere cu sete imortalizarea măcar a unei clipe și iar, și iar clipa până când devenim una cu veșnicia unei fericiri! Furtuna acoperă cu valuri, de cele mai multe ori, corabia, bărcuța e poate singura în care mai sperăm salvarea, dar timpul fuge laș, victorios doar el, iar noi suntem pierduți pentru încă o dată, ori, poate, pentru totdeauna, sfârșindu-se timpul nostru. Și iar depindem de el. Altfel, aș apuca făclia zilei și-o rază de soare ca o speranță nouă și-aș începe din nou să sădesc gânduri, s-adun vise, să culeg fericiri, să simt gustul timpului așa cum mi-l doresc, eu și iarba moale de cuvinte s-o simt lunecând printre degete cu margarete unduind în câte primăveri.

De ce s-ar uita timpul la mine dacă nu să-și facă treaba, să mă controleze în fiecare an, adăugând încă o rozetă la cununa sorții și să mă atenționeze că el se unește la capăt cu veșnicia în timp ce eu sunt un timp, sunt un strop din clipă ? Trăiesc eu sau timpul în mine ? Suntem scânteii din timpul acela fără capăt, fără început, fără sfârșit, fără poartă de ieșire și intrare. Trăim aici o iluzie și dincolo o realitate sau invers, oricum nu ne dăm seama și nu știm nimic oricât ne-am strădui a pătrunde. Nimic nu este nou sub soare, ce a fost va mai fi , ce este a mai fost și totuși ne mișcăm doar într-o oază strict delimitată de reguli mai presus de timpul acesta pe care-l percepem prin simțuri.

Oricum, nimic din toate frământările materializate sau nu rămâne, ci totul se transformă și la un moment dat corabia nu mai poate ocoli aisbergul vieții, sfărmandu-se de stânca la care nu poate ajunge și urca omul.

Și timpul tace ca de obicei, sau poate râde sau plânge, sub orice formă a curgerii lui, aleargă mai lesne, fără mine obosit de valuri, de căutări, de pribegii și singurătate într-o mulțime atât de mare de porți ferecate lacrimilor tăcute, tot mai tăcute, aproape stinse, în agonie și tot mai sperând. Poate, de fapt, timpul speră în mine pentru că eu am amețit de atâta întunecime aprinsă în felinare la fiecare ușă deschisă la schimb și doar atât.

Ce-i pasă lui că eu alerg sau agonizez ? Oricum el aleargă mai iute ca mine. Ceea ce la mine este o mie de ani, la el este o clipă. Și ceea ce am adunat într-o mie de ani, el strânge într-o mână și dispăre pentru a se înnoi iarăși. Toate vor fi noi pentru că cele vechi s-au dus, afară de scânteia mereu aprinsă din duhul veciei.

E noapte pe Terra, o noapte tot mai adâncă și liniștită în timp ce timpul urlă, aleargă bezmetic pe ulițe trâmbițând adevărul tot mai necrezut, mai adormit și se pare, pe măsură ce vâslim, că totu-i un vis. Ne trezim și visăm din nou dureros de mult, asemănător cu nedeslușirea a ceea ce suntem, de unde și până unde în timp. Și ulițele și satele, și căsuțele cu lămpi aprinse în grindă, și viile mustoase de viață și amintirile pulsează în mâna timpului, îmbătându-se cu prezentul amăgitor, apoi dispar în amintiri șterse rând pe rând. Lumi noi se așează în straturi unul peste altul, mai tainic, și pământul geme de dureri, de fericiri de așteptări, de uitare. Nu învățăm nimic pentru că nu vrem sau nu știm sau nu ne mai pasă. Singurul care-și respectă regulile este timpul. Și omul depinde de el, zbatându-se să fie eliberat din mreaja lui odată pentru totdeauna.

Toate își au vremea lor. Nașterea, viața, moartea, râsul și plânsul, tristețea și bucuria, tinerețea și bătrânețea, sărăcia și bogăția, suișul și coborâșul. Nimic nu stă în puterea omului, oricât ar încerca să-și forțeze limitele, nu poate înfrunta timpul și împrejurările prestabilite. Nu există nimic măsurat fără a fi se măsura, nimic consumat fără a plăti, nimic pierdut fără a se găsi într-o formă sau alta; ele vin odată întrepătrunse și se desfășoară la timpul lor.

Departate de lume, de timp, de spațiu, de existență, de simțăminte, mai departe de orice adevăr pe care-l cunoaștem în parte sau doar ne închipuim, așteaptă timpul și, de fapt, începutul unei forme universale care nu știu cu ce seamănă dar se spune că este îmbătătoare de-atâtea culori, departe de orice închipuire dulce sau amară, mai mult decât cel mai frumos gând și întrecând orice putere de trăire a dragostei veșnice. Există un punct în care dragostea, durerea, urâtul și frumosul, tăcerea și zgomotul, valurile și liniștea imensă, lacrima și zâmbetul, timpul, visele, toate nasc veșnicia. N-o pot cuprinde nici în cuvinte, de aceea tac și aștept în timp.

Privesc ca-ntr-un vis cu ochi de copil abia gângurind, și ce lung mi se pare timpul, ce multe și felurite sunt clipele de-acum înainte. Departe de mine, hotarul se întinde împotriva voinței mele, și cad cu pletele albe pe genunchi, abia auzind susurul somnoros al apei în care-am vâslit pentru mine o viață, pentru timp, o clipă. Sălciile, care au legănat nostalgic sub clar de lună atâtea gânduri frământate împreună cu mine, acum tac odată cu mine, parcă străfulgerate de adevărul pe care-l trăim la capăt de timp terestru.

La capăt de drum, toate dispar una câte una, într-un fel mai bizar decât altul. Au fost un vis și eu am fost visul altcuiva. Acum mă trezesc într-o întunecime de întrebări, cu cât timpul luminează mai tare având grijă să le pecetluiască veșnic. De aceea tac și aștept în timp un adevăr pe care noi încă nu l-am cunoscut niciodată. Desăvârșirea va anula timpul și nu vom mai visa, pășind în realitate.

Libov

BORDEIANU Andreea- Florentina,
Grupul Școlar *Regina Maria* Dorohoi
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: BEȘLEAGĂ Mihaela

Motto: *Deșertăciunea vieții ca o ploaie de sentimente nu e departe atunci când iubești, dar picătura care îți atinge egoul nu valorează nimic dacă nu riști.*

Sunt om pe o bancă, singur în parc
Cu rațiune complexă, cu vis în vileag,
Aștept idealul într-un abis de neant
Sunt om pe o bancă, singur în parc.

Răsare din deal, un rebel solitar
Nu are un scop definit foarte clar,
Se scurge prin vene sângerile-i barbar
Răsare din deal, un rebel solitar.

Pe-o pânză murdară, de secole-ntregi
Pictează o fată, copaci fără crengi,
Împrăștie culorile sumbre fără sens
Pe-o pânză murdară, de secole-ntregi.

Pe lacul sufocat, de stuf scuturat
Reflexia lunii surprinde forțat,
Amorul nestins și înflăcărat
Pe lacul sufocat, de stuf scuturat.

Domol, cu mâinile-n părul ei blond
Rebelul îi cântă tabloul de dor
Iar fata ascultând se lasă condusă
Domol, cu mâinile-n părul lui blond.

.....
Sunt om pe o bancă, singur în parc.

Cum trec anii...
CONSTANTIN Bianca, clasa a IX-a A
Grupul Școlar Industrial Bucecea
Județul Botoșani

Oprește-te o clipă din tot ce te reține,
Citește aceste rânduri ce-ți amintesc de mine!
Așa cum o frunză plutește dusă de valuri
Așa îmi reîntorc gândul pe ale tale meleaguri.

Acum când valurile singurătății mă cuprind
Și gândurile mă frământă
Acum când noaptea îmbrățișează orizontul
Îți scriu pe-această coală...rânduri solitare

Aflându-mă departe în liniștea absolută
Când stele apar pe cer una câte una
Pieptul meu simte durere
Când mă gândesc la tine.

Cugetare
TUDOSESCU Paul, clasa a IX-a
Grupul Școlar Economic, Administrativ și de Servicii, Călimănești
Județul Vâlcea

O icoană-ngălbenită
Mă veghează cu mult har;
Chipu-i palid, fruntea albă,
Ochii- rugă la altar.

Ea e blânda mea bunică,
Suflet credincios și bun,
Care-n frageda-mi pruncie
Mă-ndemna să fac ce-i bun,
Cum s-aleg în viață drumul drept, neted și lin,
Cum, în viața asta scurtă,
Nu la toate să mă-nclin.

Zile trec, altele vin...
Iar a ei privire blândă și-al ei glas plăpând
Nu mai sunt! S-au stins cu timpul....

Eu- voi merge neîncetat la icoană să mă-nchin.

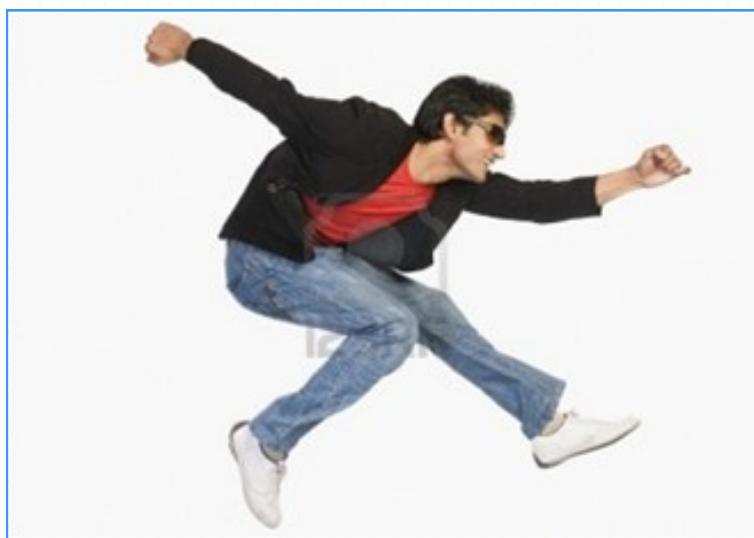

Destin
PENCEA Mădălina, clasa a XI-a
Grupul Școlar Economic, Administrativ și de Servicii, Călimănești
Județul Vâlcea
Profesor îndrumător: OLARIU Mirela Mariana

M-apasă propriul univers, mă strânge...
Mă simt un solitar, întunecat și-adânc rănit,
Iar sufletu-mi e-ncătușat, calea-mi se frânge...
DAR, deodată, apari TU; m-ai găsit!... ce bine! m-ai găsit...

Străluciri de-argint îmi împânzesc privirea,
Un ochi de lumină îmi cuprinde firea!
Cu tine, aripile inimii mele-și iau zborul,
Mă desprind de pământ, dar n-am să-i duc dorul!

Căci,
Două trupuri – un suflet și inimi frământate...
Vom purcede-mpreună către eternitate.

Aș vrea să-ți spun

LAUDĂ Ionela, clasa a XIII-a I
Grupul Școlar Industrial *Ion Mincu*
Județul Vaslui

Motto: *Iubirea e un sărut furat, un zâmbet inocent, o îmbrățișare pătimașă...și un suflet smuls din piept.* (Octavian Paler)

Aș vrea să-ți spun cât te iubesc,
Dar nu pare să-ți pese
Ți-am spus de atâtea ori
Dar nu mă vei înțelege.

Când, în sfârșit, am curaj
Tu nu mă asculți...
Tu nu mă vezi...
Tu nu mă auzi...

Cum poți să ai atâta încredere?
Cum poți să nu iubești?
Dar să fii iubit...

Dar până voi găsi o altă cale
De a-ți spune ceea ce simți
Voi suferi, voi suspina
Voi aștepta...

Indiferent de cât voi aștepta,
Nu-ți voi arăta că sunt viața ta
Că sunt unică ta iubire...

Iubirea
ONICĂ Ionela, clasa a XIII-a I
Grupul Școlar Industrial *Ion Mincu*
Județul Vaslui
Profesor îndrumător: MUSTAȚĂ Elena

Se știe că iubirea este cel mai puternic sentiment, cea mai intensă trăire pe care o cunoaște omul.

Iubirea este pură, sinceră, adevărată. Ea se manifestă prin afecțiune, încredere, trăire interioară și nu se laudă, nu se critică.

Iubirea adevărată, care se naște într-un moment de grație al vieții, este considerată a fi divină și transformă existența omului pentru totdeauna. Ea cunoaște iertarea, suferă, dă o nouă șansă relației, un nou episod și nu se sfârșește, își continuă povestea.

Iubirea se naște fulgerător. Nimeni nu poate ști când bate dragostea la ușa lui. La fel ca moartea, apariția sa în viața omului este imprevizibilă și devine unul dintre cele două miracole ale destinului omului. Flacăra dragostei începe dintr-o scânteie. .Aceasta trebuie întreținută cu dragoste. Să iubești este cel mai frumos lucru de pe Pământ. Într-o lume meschină, ipocrită și rea este un lucru incredibil că încă mai există un asemenea sentiment.

Iubirea este cea mai puternică forță din Univers care poate rezista în ciuda tuturor obstacolelor pe care le întâlnim pe parcursul vieții. Nu se poate ști totuși pe deplin, unde poate duce o iubire trăită cu sinceritate. Uneori ea poate rezista, alteori nu. Dacă nu sunt sentimente, în zadar există sinceritate și celelalte elemente care compun această minune.

Atunci când iubești ți se trezesc multe sentimente, în special de dor, de dorință, de pasiune, dar și de durere sufletească atunci când persoana iubită nu este lângă tine.

Se spune că omul care iubește cu trup și cu suflet, cu pasiune pe cineva suferă și tânjește atunci când acel cineva nu este lângă el, simte că o parte din el lipsește. Dacă persoana iubită este bolnavă sau suferă, are sufletul întristat și încearcă din răputeri să facă în așa fel încât acestuia să-i fie bine.

Și totuși este mai plăcut să vorbești despre persoana fericită, cea care este împlinită prin iubire, pentru că prin iubire, fericirea îi luminează viața, o face mai frumoasă. Omul care iubește cu adevărat este un om mai iertător, mai milos, care nu ia în seamă defectele celui de lângă el. Când viața pare dură cu noi întotdeauna apare și "lumina de la capătul tunelului" care ne arată drumul cel bun.

A iubi înseamnă să-ți pui viața și viitorul în mâinile altuia. Când persoana iubită cere celui de lângă el ajutorul, aceasta i-l oferă necondiționat, făcând-o cu bucurie și din toată inima.

O iubire adevărată nu se poate împlini dacă nu există sinceritate și respect. Cei doi membri ai unui cuplu trebuie să își ofere sprijin reciproc în orice clipă a vieții.

Pe de altă parte mă gândesc la dragostea părintească. Părinții sunt capabili de sacrificii imense pentru copiii lor, pe care le fac din necondiționată dragoste pe care le-o poartă. Părintele este gata oricând să-și dea viața pentru copilul lui fiindcă acesta este viața lui, este fructul iubirii pe care a trăit-o și încă o mai trăiește alături de partener.

Putem vorbi și despre iubirea creștină care este un sentiment profund. Omul credincios are capacitatea de a trece peste toate piedicile, peste toate încercările la care este supus, are puterea de a-și iubi chiar și dușmanul, fapt ce demonstrează încă o dată puterea iubirii. Chiar dacă unii greșesc, am ferma convingere că fiecare persoană are dreptul la o a doua șansă.

Atunci când iubim suntem mai buni, mai toleranți, mai plini de entuziasm și într-un final, mai fericiți.

Dintre toate formele pe care iubirea le cunoaște, dragostea maternă este cea mai sinceră și cea mai puternică.

Dacă iubirea conjugală este condiționată pentru că ambii parteneri trebuie să iubească, dacă iubirea creștină față de aproapele tău sau față de Dumnezeu este dublată de speranța mântuirii, iubirea de părinte este cea mai pură și cea mai dezinteresată formă a acestui grandios sentiment.

Iubirea
MIRCEA Oana Eliza, clasa a XII-a J
Grupul Școlar Industrial Ion Mincu
Județul Vaslui
Profesor îndrumător: MUSTAȚĂ Elena

Motto: *Iubirea este bucuria de a face altora bucurie.* (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Iubirea...cel mai frumos sentiment și cea mai puternică simțire. S-au scris poezii, s-au compus cântece, s-au scris cărți, toate despre acest minunat sentiment care se află în fiecare om.

Cred că fiecare persoană s-a născut cu o dorință de a iubi și cu nevoia de a fi iubit. Astfel ne explicăm de ce până și cei mai răi oameni au punctele lor sensibile, având și ei pe cineva pe care iubesc. Toată această călătorie a vieții noastre este o lungă și continuă căutare a împlinirii, a fericirii, a liniștii interioare, toate acestea culminând și rezultând cu dragostea care se cuibărește în inimile tuturor, ne schimbă gândirea și înlătură prejudecățile. Atunci când acest frumos sentiment săgetează sufletele noastre, mucul care fumega începe să ardă, trestia frântă nu este zdrobită, sufletul deznădăjduit capătă speranță și într-un final se vede o lumină la capătul tunelului și toți căpătăm o licărire în ochi, un zâmbet pe față și o lumină în suflet. Oricât de implacabili părem noi oamenii câteodată, toți avem undeva în adâncul sufletului acest sentiment care ne luminează ființele atunci când îl lăsăm să se manifeste în viața noastră.

Un vechi proverb spune „Dacă dragoste nu e, nimic nu e”. La prima vedere toți privim ca pe o glumă aceste cuvinte și poate schițăm un zâmbet ironic în colțul gurii și trecem mai departe, dar adevărul e că dacă nu am avea dragoste și dacă nu am pune dragoste în tot ceea ce facem, viața nu ar avea nici un farmec și totul ar părea greu, gol și pustiu. Oricât de dificil ni s-ar părea un lucru, oricât de greu de îndeplinit și de suportat ar fi, atunci când este făcut cu dragoste totul este posibil.

În zilele noastre „a iubi” și „a fi îndrăgostit” a început să pară ceva banal și simplu. De fapt, nu este deloc așa! Din dorința noastră de a ne simți apreciați de ceilalți începem să spunem și să facem tot felul de lucruri care vor să pară că ar izvorî dintr-o iubire inexistentă practic. Oricât de mult am denatura noi sensul acestor cuvinte, oricât de multe am face noi să schimbăm semnificația și manifestarea acestor sentimente, ele vor rămâne la fel de pure așa cum au fost create să fie.

A iubi nu înseamnă o încărcare emoțională, un fior ce te cuprinde deodată. A iubi înseamnă a te dărui până la infinit, a dărui din timp, a pune la dispoziție toate abilitățile și resursele spre bunăstarea persoanei pe care susții deoarece o iubești.

Toate acestea pot părea prea mult pentru oamenii egoiști care nu ar renunța nicio dată la nimic în favoarea celorlalți.

Iubirea o simțim toți măcar o dată în viață. Începem prin a iubi fără să ne dăm seama părinții, frații, surorile, apoi ne atașăm, începem a-i îndrăgi și apoi sfârșim prin a ne iubi prietenii, colegii, soțul și copiii noștri.

Noi, oamenii avem un rezervor uriaș de iubire și chiar dacă nu vrem să-l golim pe tot din dorința de a nu părea slabi în fața celorlalți, începem cu timpul să dăruim câte o parte fără să ne dăm seama celor din jurul nostru, fie ei oameni sau animale de care ne atașăm. Trebuie însă să fim foarte atenți la modul în care iubim și la ceea ce începem să iubim. Cei care percep iubirea ca pe o supraîncărcare emoțională și atât, s-ar putea să se trezească într-o zi că de fapt ei nu mai simt nimic și se întrebă dacă au simțit vreodată ceva. Ori dragostea adevărată nu e doar un fior sau un simplu cuvânt, ea e mai presus de orice de pe pământ și cel mai evident este acest sentiment atunci când simțim cu adevărat că vrem să fim totdeauna cu persoanele pe care le iubim, atunci când le răsplătim cu bine indiferent ce fac ei, ne dorim și ne luptăm să aibă parte de tot ce e mai bun și frumos din această lume. Așa se explică de ce părinții își iubesc copiii indiferent de ceea ce fac aceștia.

Chiar de am încerca să punem hotare acestui minunat sentiment nu vom putea nicio dată! Oricât de mult ne-am lupta să nu iubim, să nu ne îndrăgostim nu vom câștiga nicio dată pentru că tot va exista ceva sau cineva care ne va pătrunde în suflet. Cel mai bine ar fi să nu luptăm nicio dată împotriva acestui sentiment deoarece ar fi o bătălie pierdută din start și asta din cauză că oamenii, fie ca vor, fie nu au acea nevoie de a simți că sunt iubiți și că iubesc. Dat fiind faptul că, așa cum spuneam, iubirea a devenit ceva banal, ar fi bine să ne gândim și să ne întrebăm: Ce iubim noi? Iubim lucrurile materiale? Asta nu este dragoste. Iubim doar pe cei care ne iubesc? Nu așa este dragostea adevărată. În momentul în care ai renunțat la eul tău și la prejudecăți, atunci iubești cu adevărat!

Societatea în care trăim promovează și simte o iubire ieftină, îngrădită, de interes, care nu are nimic de-a face cu ceea ce înseamnă adevărata dragoste, cu un caracter de sacrificiu și altruism. Dacă, noi oamenii, nu am avea dragoste, dacă, noi oamenii, nu am iubi, nu am fi nimic, dragostea e totul în viață. De multe ori vedem cum se destramă familii, cum se despart oamenii care se presupune că s-au iubit cândva. Îndrăznesc să spun că ceea ce au simțit nu a fost o dragoste profundă și sinceră. Cred că atunci când iubești sincer și profund pe cineva accepți persoana respectivă așa cum este, continui să o iubești indiferent de ceea ce face și nicio dată, dar nicio dată, nu poți ajunge să o urăști dacă ai simțit pentru ea o asemenea iubire. Vei fi poate dezamăgit și vei rămâne cu un gust amar că nu ți-a răspuns la fel, dar atât. Iubirea este plină de o mulțime de sentimente pozitive! Ea așa a fost creată să fie și se manifestă astfel: "acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul". Asta înseamnă să iubești! Trebuie ținut cont și de faptul că dragostea nu numai o dată a schimbat vieți și a despietrit inimi, aceleași lucruri le poate face și astăzi cu fiecare dintre noi!

Frumos și unic este sentimentul iubirii, iar dacă nu învățăm să dăruim dragoste și să-i iubim pe cei din jurul nostru este foarte probabil ca nici noi să nu fim iubiți. Nimic nu se compară cu sentimentul și certitudinea că undeva, aproape sau mai departe, există cineva care te iubește cu adevărat, te acceptă așa cum ești și nutrește numai sentimente și gânduri frumoase pentru tine.

Primul tip de dragoste cu care luăm contact și pe care îl simțim de când ne naștem și până murim este dragostea pentru părinți. Ea nu se va stinge niciodată, va crește odată cu noi până ajungem mari, o conștientizăm și spunem: "Te iubesc mamă!" sau „Te iubesc tată!". Începem să ne maturizăm și ne facem prieteni. Îi vom îndrăgi pe toți, dar probabil că nu vom ajunge să îi iubim la fel de mult pe fiecare dintre ei. Din toți însă, vom găsi cel puțin un prieten sau o prietenă care va pătrunde în sufletul nostru. Ajungem să simpatizăm și să admirăm persoana respectivă, cu timpul devine prietenul sau prietena noastră de suflet, omul căruia ne confesăm, îi spunem problemele și greutățile pe care le întâmpinăm, cel care ne înțelege și care are mereu timp să ne asculte oferindu-ne un umăr pe care să putem plânge.

Iubind persoane noi apărute în viața noastră nu înseamnă că dragostea pentru cei din urmă scade sau se stinge. Nicidecum, ne vom iubi părinții chiar dacă avem un prieten bun pentru care avem aceleași sentimente. Nu există o limită la un număr de persoane pe care le putem iubi. Avem capacitatea de a iubi pe cine vrem, desigur dragostea fiind și manifestându-se diferit pentru fiecare persoana.

La vârsta adolescenței sau când suntem tineri lucrurile încep să se schimbe și ajungem la un moment dat când ne vom dori aprecierea și dragostea unei anumite persoane de sex opus. Mulți ar spune că de aici lucrurile încep să se complice, însă nu trebuie să împărtășim toți aceleași opinii. De fapt, fiecare tip de iubire este destul de simplă dacă știi cum să procedezi. Este adevărat că trăind într-o lume în care „dragostea” se cumpără, atunci când îți dorești să ai un iubit sau o iubită trebuie să fii mai atent și asta nu pentru că ar fi mai greu, ci pentru că oamenii sunt falși și egoiști, fiind astfel necesar să îți pui mereu semne de întrebare cu fiecare persoană ce se arată interesată de tine. Niciodată nu strică să fii prudent având în vedere că pentru unii oameni dragostea are o anumită valoare în lucruri materiale. Poate că vom ajunge ca la un moment dat să fim dezamăgiți pentru că cineva nu ne-a iubit așa cum am fi vrut noi. Nu trebuie ca aceste episoade să ne transforme în niște oameni ursuzi și mereu pregătiți să respingă orice sentiment pozitiv din partea celorlalți. Este adevărat că noi, prin natura noastră, avem tendința de a ne împotrivi după ce trecem printr-o perioadă mai neplăcută, acesta fiind un mod firesc prin care noi credem că ne apărăm și prevenim eventualele dezamăgiri.

Cu iubirea însă nu se procedează așa. Dragostea are acea putere extraordinară de a te ridica din cenușă, de a te face să strălucești și să vibrezi luând-o de la capăt și iubind indiferent prin ce ai trecut.

Se vorbește mult despre iubire și poate ar fi cazul să spunem unde își are originea acest sentiment care ne înfrumusețează viețile, ne face să simțim că trăim cu adevărat și că suntem cei mai puternici de pe pământ, pentru că, într-un final, a fi puternic înseamnă să ai tăria de a iubi cu adevărat. Dragostea, ca toate sentimentele bune și frumoase de altfel, își are originea în Dumnezeu. El ne-a iubit întâi, chiar dacă, de multe ori, noi alegem să îl iubim pe El ultimul. Tot El ne-a dat și cea mai complexă și adevărată definiție a iubirii: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă , nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul sau, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucura de adevăr”. Și ca o ploaie în deșert ne oferă și garanția că: „Dragostea nu va pieri niciodată.” și că: „Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea”...

Ochii tăi
CEUCĂ Dragoș, clasa a XIII-a I
Grupul Școlar Industrial *Ion Mincu*
Județul Vaslui
Profesor îndrumător: MUSTAȚĂ Elena

Motto: *Iubirea e prețul iubirii.* (Schiller)

Ochii tăi ca două mărgele
Ce clilesc ca două stele,
Ochii tăi albaștri ca marea
Ce mi-au oprit răsuflarea. Cu n-a făcut-o niciodată.

Cu sclipiri de- argint curat
Ochii tăi m-au fermecat,
Mi-au făcut inima să bată
Cum n-a făcut-o niciodată.

Ne-ntâlneam sub clar de stele
Buzele încep să spună:
Nu mai putem fi-mpreună!
Inima-mi plânge cu jale. Pe obraji-mi se opresc.

Emoțiile nu-mi potolesc
Evadând pe sub pleoapele-mi grele
Lacrimile-mi curg pe gene
Pe obraji-mi se opresc.

Deodată mă trezesc,
Alergând neîncetat
Spre fata care m-a fermecat,
Ajungând la ea-i șoptesc. Fără tine simt că mor.

Înconjurat de o mare de stele
Îi șoptesc încetișor:
- Eu pe tine te ador
Fără tine simt că mor.

Ea strângându-mă la piept
Lacrimile-mi potolesc
Obrajii mi-i răcoresc
C-o guriță dulce-mi spune
Că sunt unica dragoste pe lume.

Și-ncerc...
AGRIGOROAIE Mihai, clasa a XIII-a I
Grupul Școlar Industrial *Ion Mincu*
Județul Vaslui
Profesor îndrumător: MUSTAȚĂ Elena

Motto: *Patria sufletului este iubirea.* (Gogol)

Sărut urma trupului tău pe așternutul vieții mele
Și-ncerc să mă trezesc ușor din somnul cu vise efemere,
Încerc ușor să mă ridic spre culmi nebănuite
Spre vise și dezamăgiri și spre imensa mea iubire.
În felul meu nespun de omenesc
Încerc mereu să-ți definesc făptura
Greșesc și pierd, și ard și te iubesc
Iubita mea ce grea e despărțirea.

Așa cum soarele cu razele lui mângâie marea,
Așa cum în mare sunt atâtea viețuitoare,
Și toate, dar toate sunt dependente de mare și de soare,
Așa și eu iubito sunt dependent de fiecare mișcare de-a ta,
Și fiecare gest de-al tău este o alinare pentru mine
Te iubesc ...

Sunt tristă
ȚÎȘCU Diana, clasa a X-a
Grupul Școlar Industrial Ion Mincu
Județul Vaslui
Profesor îndrumător: MUSTAȚĂ Elena

Motto: *Iubirea este viața. Și dacă îți lipsește iubirea, îți lipsește viața.* (Leo Buscaglia)

Sunt tristă...Zilele trec pe lângă mine, nu mai știu nimic de tine, iar dorul nu-mi dă pace.

Privesc pe fereastra rece și mă-ntreb "Ce este iubirea?". Încerc să-mi răspund, încerc să te înțeleg, încerc să înțeleg unde am greșit.

Ce este iubirea? Ce este sufletul? De ce trăiesc eu?

Iubirea este o boală fără de care nu ești sănătos. Iubirea este o boala de care nu poți și nu vei scăpa, poți să ai inima de piatră, ea va pătrunde în adânc și o va crăpa și știu că nu are leac, nu există un remediu și nu mă voi vindeca de iubire niciodată, pentru că ea este darul cel mai de preț oferit omenirii. Iubirea cuprinde toate sentimentele din lume: vis, gelozie, iubire, tristețe, rănire, gândire, dor, amăgire, simpatie, multe sentimente pe care le-am simțit treptat.

Iubirea este acel sentiment care ne încearcă pe toți cel puțin o dată în viață. Este momentul în care am renunțat la a mai spune EU și TU, dar am spus NOI. Iubirea m-a făcut să mă simt OM. Când îți împarți fericirea cu altul, nu te închizi împreună cu el într-o închisoare, pur și simplu dăruiești. Nu aștepti nici măcar mulțumire sau grațitudine. Dăruiești pentru că ești prea plin, dăruirea este o necesitate pentru sufletul încălzit de iubirea ta. Mi-ai acceptat dăruirea, m-ai eliberat, mi-ai permis să-mi revărs iubirea asupra ta și mă simțeam mai bogată, mai împlinită.

Iubirea nu are definiție...noi încercăm doar să îi dăm definiții...să îi dăm sensuri...să îi căutăm înțelesuri... să îi găsim răspunsuri, dar adevărul este IUBIREA... nu are definiții decât însăși IUBIREA! Dar dacă ar fi să îi dau o definiție, i-aș da una: TU și EU!

Iubirea...nu are gust...iubirea nu are miros...iubirea doar există atunci când două suflete se întâlnesc...iubirea ești...TU și EU...amândoi...și cât de frumos este să existăm așa...să ne iubim ca doi fulgi înlănțuiți într-o călătorie de vis...numai noi...Te iubesc...

Iubirea adevărată e ca un trandafir superb, roșu, parfumat, înflorit, dar cu foarte mulți ghimpi, care strălucește în lumina soarelui. Dacă vrei să îl ai, trebuie să îl cultivi. Ca și cel mai priceput grădinar să-l îngrijești, să ai răbdare să crească, să se dezvolte și să înflorească, să îl aperi de geruri și de furtuni, de hoți și de alți dăunători. Mai presus de orice, trebuie să crezi cu putere că frumusețea există și că o vezi că se manifestă în viața ta, prin frumusețea unică a acestui trandafir.

Când va înflori în toată plenitudinea sa, bucură-te de minunea existenței lui, culege-l cu grijă, chiar dacă vei sângera datorită ghimpilor săi, iar parfumul pe care îl vei obține, păstrează-l toată viața, și dăruiește din el oricui are nevoie, dar și rețeta ta de bun cultivator... și poate un lăstar de trandafir roșu, strălucitor, parfumat, pentru a fi cultivat în grădina vieții oricui va putea deprinde de la tine arta creșterii trandafirilor.

Așa am dăruit eu. Și totuși, unde am greșit?

Să-ți spun ce este iubirea adevărată. E credință oarbă, umilință fără preget, supunere desăvârșită, încredere și dăruire împotriva ta însuși, împotriva lumii întregi. Iubirea înseamnă să îți dai inima și sufletul întreg celui care ți le va zdrobi. Inima mea e ca un ocean de sentimente, uneori e lină, cu valuri ușoare, alteori e o furtună imensă din mijlocul căreia nu se vede nici o bucată de țărnam...

Te iubesc! Da, Te iubesc și îmi vine să țip, să urlu, să îmi deschid sufletul ca pe un afiș.

TU ești soarele care îmi mângâie fața odată cu venirea dimineții și care-mi usucă lacrimile care-mi curg pe obraz în fiecare seară. TU îmi dai putere să lupt pentru iubirea noastră cea pură și sinceră cum alta nu există. Seara îmi apari în vis, șoptindu-mi vorbe de amor... Luna ne veghează, stelele dansează și în jurul nostru plutește o înflăcărată iubire ce ne arde până în străfundul sufletelor noastre. Această iubire o vom purta până la moarte pentru că este o iubire care curge prin venele noastre, este o iubire pe care nici moartea nu ne-o poate lua. Iubirea e simplă... dar noi... noi când ne iubim o complicăm... Cum să trăiești frumos fără iubire?... Cum să visezi, să umbli ori să zbori?... Cum să cuprinzi neliniștea din zori și pacea din amurg dintr-o privire? Cum să înoți prin mările de flori, cum să te bucuri de întreaga fire?... Și viața mea să-și afle împlinirea fără minunea care dă fiori?... Iar dacă tu m-ai cunoscut, e vina ta;... dar dacă eu te-am cunoscut, e vina mea... iar pentru că te cunosc e de vină... numai ea... dragostea... Și numai pentru că departe-n lumea suferinței trăiesc cu dorul meu pustiu, azi nu mai știu ce-i suferința, fericirea... Mi-e dor de tine, doar asta știu.

Ți-am dat trecutul, prezentul, viitorul meu și știu că nu pot renunța la tine. Sunt îndrăgostită de privirile tale languroase, de ochii tăi ca strugurii și ți-am oferit luna, soarele și stelele. Sufletul meu este o țintă, trăiesc cu intensitate în trupul meu toate cele patru anotimpuri și știu că nu te pot pierde.

M-ai iubit vreodată? Mă iubești? Mă vei iubi? Vei pleca? Mă vei lăsa cu sufletul frânt, cu sufletul în ploaie?

Dacă pleci, iei cu tine sufletul meu, iar timpul nu va mai face clepsidrele să stea în loc. Cascade de vise se vor năruie peste noapte, iluzii pierdute în mări de minciună, suflet mistuit de focul iubirii.

Dacă pleci, întregul nostru univers clădit în doi se va prăbuși, iar eu mă voi prăbuși odată cu el. Inima mea va fi străpunsă ca de fulgerul ce străbate cerul, împărțindu-se în mii și mii de particule. Dacă pleci, și viața mea va pleca odată cu tine, dar singurul lucru pe care îl știu e ca te voi păstra în fărâme de amintiri. Dacă pleci, timpul meu se va opri pentru totdeauna, și doar chipul tău mă va face să mai trăiesc, pentru că nu-l voi uita niciodată. Ca o pasăre voi zbura către infinitul necunoscutului, sperând că te voi regăsi într-o bună zi. Cerurile vor simți durerea mea ca un ecou, iar singurul care mă va auzi cu adevărat va fi Dumnezeu. Ca o adiere de vânt El va trece pe lângă mine și-mi voi da seama că El există cu adevărat, în mine, căci El e parte din mine, din sufletul meu, din viața mea, și doar El mă va face să cred că speranța nu moare niciodată. Dacă pleci, nu voi mai crede că exist cu adevărat, căci tu mi-ai arătat că acel chip din oglindă este real, și că ceea ce se reflectă acolo, era lucrul cel mai frumos din lume. Tu mi-ai arătat că cerul poate fi mereu senin, că florile nu se vor ofili niciodată, tu mi-ai arătat că orice loc întunecat poate fi luminat cu raze de iubire, de pasiune, de speranță, bucuria fiecărui moment, plăcerea dimineților senine, speranța unei fărâme de iubire.

Oare Dumnezeu mă va ajuta să nu te pierd, să nu te uit?

Niciunul n-am apucat să ne bucură de ea, pentru că iubirea noastră a fost înfrântă de prostie și pentru că amândoi, neștiutori, am pierdut-o...

Eu...

CRĂCIUN Marian, clasa a XII-a
Grupul Școlar Al. Vlahuță Șendriceni
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: IRIMIA Corina Elena

Motto: Oprește trecerea! Știu că unde nu e moarte nu e nici iubire, dar, te rog, oprește, Doamne, ceasornicul cu care ne măsurăm destrămarea! (Lucian Blaga)

Ca marea ce se zbate fără încetare,
Ca valuri mari care se zbat în zare,
Ca omul ce se zbate sub aripile destinului
Și viața mea se zbate sub loviturile vântului.

Și obrazul mi-i ud și vânturi îl biciuiesc
Și plâng, și țip, și totuși mă doboară
Căzut jos, din dinți apoi scrâșnesc
Și-aud în depărtări un cântec de vioară.

Și-apoi zâmbesc, o rază de lumină mă-ncălzește
Deși sunt jos, simt că plutesc ca pescărușul peste mări
Zdrobit sunt de-atât zbor și cad în cele patru zări
Și trupul mi-e-nghetăt de spuma mării ce zvâcnește...

Și simt că viața mi se stinge,
Și mă înec în infinit,
Și valuri îmi aruncă trupul, către stânci...tâșnește sânge
Și de durere mă-ncovoi, căci m-a lovit.
M-a lovit, m-a lovit și...am murit!!!

Darul timpului
POPA Cristina Lăcrămioara, clasa a IX-a A
Grupul Școlar Industrial Bucecea
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: PAVILIUC Daniela-Simona

Motto: *Iubirea care trece barierele timpului este cristalul nemuririi.*

Cum de ai trecut, o, timp hoinar,
Lăsând în amintire
Pasul făcut pe-acel hotar
Cu numele „iubire”?

Cum de ai trecut și mi-ai lăsat
Cum lași în urmă toate,
Acel avânt nemăsurat
Din nor de libertate?

Cum de ai lăsat trecând în zbor
Să cadă peste mine
Acel fior după fior
Simțiri parcă străine?

Cum de mi-ai smuls gânduri în nopți
Și reverii în zile,
Pe ce meleaguri mă porți
Sute undiri agile?

Bătrânul timp mi-a făurit
Cristalul nemuririi,
Când inima mi-am dăruit
Altarului iubirii.

Timpul- prieten sau dușman
 BELBE Bianca, clasa a IX-a B
 Grupul Școlar Anghel Saligny Turț
 Județul Satu-Mare
 Profesor îndrumător: NEGRU Maria

Victor Hugo spunea „Timpul curge din noi ca dintr-un ceasornic cu nisip, dar noi nu simțim fuga asta, mai ales în clipele supreme”. Alergători la maratonul vieții, ne antrenăm fizic și spiritual pentru linia de sosire, fără să bănuim măcar o clipă că este marele final, iar trofeul îl primim o singură dată.

Acest hoț care ne fură secunde, orele, anii, amăgindu-ne cu clipe frumoase, cu vise și planuri de viitor este de fapt o fiară cu dinți de oțel și blana moale, pe care ne culcăm sufletul obosit, dar care ne sfâșie în momentele de slăbiciune.

Timpul este o piedică pusă vieții; de fiecare dată când pornim pe un drum nou ne întrebăm dacă nu este prea târziu sau ... prea devreme. Nu suntem niciodată pregătiți pentru viitor sau ... pentru trecut.

Nu doar o dată ne-am pus întrebarea: Ce aş face dacă aş putea da timpul înapoi? Aş putea să schimb ceva? Oare ar însemna să repet aceleași greșeli la infinit? Dar nu pot, și sunt prea laș să încerc și, prea fricos.

Ca un copil răsfățat, știindu-ne slăbiciunile, timpul își cere jucăriile și dulciurile, iar noi sperând că va mai zice încă o dată cuvântul „mama” i le dăm.

Dintre toate ființele de pe pământ oamenii sunt cei mai egoiști. Trăim cu senzația că noi guvernăm trecutul, prezentul și viitorul, că noi am fi cei care învârt ruleta lumii, dar singura clipă pe care o putem măsura este clipa prezentă. Ceasul este pentru cei ce cred că pot măsura universul, cucul cântă pentru cei care se joacă de-a existența. Niciodată nu suntem mulțumiți cu ceea ce prezentul ne oferă, întotdeauna ne dorim mai mult. Sperăm că viitorul va aduce fericirea, pe care o căutăm fără să ne dăm seama, fericire ce depășește sferile lumii pământești.

Atunci când ne aducem aminte că trebuie să numărăm secunde pierdem esența vieții. Pășim treaptă cu treaptă spre eternitate, fără să ne uităm în stânga sau în dreapta ca să nu ne dezechilibrăm, din când în când întoarcem privirea înapoi să vedem cât de departe am ajuns.

Oare de ce trecerea este întotdeauna de la trecut la viitor, și niciodată invers?

Dacă am putea măsura clipele cu bătăile inimii, am vedea cine pentru cine viața este doar un tren de mare viteză și pentru cine viața este o plimbare cu trăsura pe străduțele înguste asfaltate doar de mirosul crinilor.

Dacă l-am putea aduna cu amândouă mâinile, viața ar trece pe lângă noi în timp ce hambarele ar fi pline.

Pentru unii este doar o altă invenție a omului pentru ca lucrurile să nu se întâmple deodată. Dacă am simți o singură dată toate bucuriile ar fi ca o sulită care pătrunde adânc în sufletul neatins de mâna divină. Pentru cei tineri „a trăi” este doar o chestiune de moment, trece încet și plăcut; dat după ani și ani privind în spate pare o eternitate.

Prea plini de noi, prea insensibili nu simțim cum trece, îi vedem doar urmele pașilor în colțul ochilor și pe frunte. Când este deja departe, călare pe spatele vântului, cu glasul mut îl chemăm, dar este prea târziu. Trăim cu speranța că binele pe care îl facem pentru cei de lângă noi, ne oferă bonusuri pentru eternitate.

Tema timpului a atras și fermecat toți scriitorii și filozofii, dar nici unul nu a descoperit formula magică, care să în oprească măcar în clipele unice. Prea tineri așteptăm cu nerăbdare următoarea întâlnire, primul examen, pentru ca mai târziu să regretăm, pentru că ne dăm seama că timpul este viața însăși.

„Timpul este moneda vieții tale. Este singura monedă pe care o ai și nu mai poți hotărî cum o vei cheltui. Fii atent ca nu cumva să-i lași pe alții s-o cheltuie pentru tine ” afirma Carl Sandburg. Fiecare om este stăpânul propriului destin.

Marele dirijor al orchestrei omenirii susține de mii de ani același concert, schimbă doar muzicanții oboșiți. Fiecare ia din reflex câte un instrument, pe care îl mânuiește cu o îndemănare înnăscută.

Cum poți să îi dai o definiție, dacă nici măcar nu știi cum a început? O fărâmə de infinit, o aripă frântă?

Pentru cei ce cred, numărarea clipelor nu înseamnă frica de sfârșit, ci speranța că undeva, dincolo de moarte și de timp vor fi fericiți. La Dumnezeu timpul are doar o latură – prezentul continuu. Barierele dintre prezent, trecut și viitor le-au pus strămoșii noștri de teama de a nu descoperi prea devreme tainele universului. Constrânși de aceste limite, ne simțim totuși liberi, pentru că suntem prea mici pentru lume. Trecând dincolo de timp mintea pătrunde zări necunoscute până ajunge la veșnicie. Dacă suntem înarmați cu inteligență și curaj ne bate gândul să nu ne mai întoarcem.

Ca să nu depășim reperele s-a inventat pe orizontală timpul, iar pe verticală cerul și pământul. Orice abatere înseamnă pentru noi, pământeni sfârșitul. Până ce ne vor crește aripi și vom învăța să zburăm ceea ce nu cunoaștem numim simplu infinit, fără să mai încercăm să-i dăm o definiție mai clară.

Până ce barierele vor fi puse și în mintea noastră putem să străbatem universul, să explorăm ce a fost ascuns de ochii noștri și să descoperim lucruri pe care nu le puteam înțelege.

Nu poți aștepta o viață întreaga ceilalți să te mulțumească, când tu însuți nu ești mulțumit de ceea ce ești, să-ți aducă fărâme de adevăr, când tu însuți nu îl cauți. E greu să fi împlinit când încă nu ți-ai dat seama ce cauți.

Porțile universului se află în fiecare dintre noi. Atunci când vom fi fericiți cu noi, vom fi capabili să îi facem pe alții fericiți.

Măsurat, dar nu cântărit, timpul este iluzia că peste ani cineva își va mai aduce aminte că și noi am trecut prin viață. Am venit cu timpul într-o lume fără timp, dar plină de ceasuri, care să socotească dacă am trăit prea mult sau prea puțin.

Etern nemulțumiți de tot ce viața ne oferă, notăm în micile carnețele fiecare minut și așteptăm la infinit cineva să întoarcă ceasul și pentru noi.

Dar, să nu uităm să învățăm să fim fericiți, viața trece oricum.

Timpul

ABABEI Andreea, clasa a XII-a B
Grupul Școlar Al. Vlahuță Șendriceni
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: IRIMIA Corina Elena

Motto: *Oprește trecerea! Știu că unde nu e moarte nu e nici iubire, dar, te rog, oprește, Doamne, ceasornicul cu care ne măsurăm destrămarea!* (Lucian Blaga)

Timpul este o gazdă mondenă care dă mâna musafirului ce pleacă, în treacăt doar, grăbită să ia în brațe, ca și cum s-ar teme să nu-i scape pe cei ce vin. De asemenea, această gazdă spune un *bine ați venit* plin cu surâsuri și, în schimb, un *drum bun*, răsufând ușurată.

Timpul nu mai trece lent, nu mai are aceeași răbdare de-altădată. El nu mai poate fi comparat c-un leneș care cască urât. Acum, ora este picătura secolului, care cade peste oameni și îi face să gâfâie. În momentele sale supreme, timpul precipită lucrurile, este o mișcare continuă, fără un moment de răgaz.

Noi, oamenii, suntem cunoscători de trecerea ireversibilă a timpului, de aceea este bine să nu pierdem vremea, deoarece această faptă este maica și sămânța vremii rele.

Timpul este intim legat de sentimentul propriei noastre existențe. Simțim cum noi înșine ne schimbăm și vedem cum toate care ne înconjoară se nasc, se transformă și pier. Oricât de durabil ar fi ceva, își are totuși limite în timp: fiecare om, casele lor, sau alte astfel de construcții care sunt menite să înfrunte veacurile, stelele și galaxiile, își vor afla la un moment dat sfârșitul.

Prin această schimbare neîntreruptă, ceea ce va fi devine prezent, iar ceea ce este prezent devine trecut. Stă în firea tuturor să se schimbe și să piară.

Timpul e un maestru de ceremonii care ne aduce mereu acolo unde se cuvine să fim, avansăm, ne oprim și dăm înapoi la ordinele lui!

Ploaia
ORSINI Maria Laura
Școala nr.4 Râmnicu Vâlcea
Județul Vâlcea
Profesor îndrumător: CORENDEA Daniela

Cerul este negru și poartă povara lacrimilor necăzute ale norilor. Dar dintr-o dată se vede o picătură cristalină ce învelește pământul însetat de ea. La puțină vreme o perdea de mătase se așterne peste drum.

Bolta cerească s-a transformat. Nuanțe sfioase de galben, portocaliu și stacojiu au început să picteze zarea. Era amurg. Ploaia parcă-și revarsă trupul asupra noastră, lăsând libere sentimentele de dragoste și regret pe care le poți simți cum zboară diafan prin aerul aromat.

Dintr-o dată o lumină puternică a despiciat cerul în două. Bolta cerească acum era pictată în albastru închis, vinețiu și negru ce marchează sobrietatea momentului. Ploaia nu înceta să lovească fără milă toată suflarea, parcă încercând să-i controleze neliniștea.

Lacrimi grăbite îmi atingeau pielea sensibilă, lăsând în loc urme de foc. Stropii îmi hrăneau ființa și sufletul. Sângele meu pulsa la fiecare contact. Pielea mea tânjea după atingerea de catifea a ploii. Simțeam cum adrenalina îmi curge prin venele oboseite să pulseze sângele, vrând să piardă această bătălie.

Vedeam o dezlănțuire a naturii, dar în același timp simțeam cum mă calmam cu fiecare picătură cristalină ce atingea pământul desfătat în gustul dulce de ambrozie al ploii.

Zarea părea că s-a transformat într-o pânză perfectă de păianjen, construită de mintea complicată a ploii. Nimic nu era în dezordine, totul era într-o dezordine armonizată. În tot fenomenul, ploaia a rezervat locul fiecărui strop. Cerul își revărsa supărarea, oboseala, dar în același timp și bucuria într-o formă specifică lui, ploaia.

Fulgerele și tunetele încă mai luminau zarea întunecată, asemenea ca în infern. Am greșit. De multe ori pământul este propriu nostru infern. Singurele sunete permise erau ale ploii și tunetelor. Nici o viețuitoare nu avea voie să scoată o șoaptă în fața fenomenului ce se desfășoară în fața ochilor lor speriați. Acestea era actul naturii. Ploaia prinsese nuanțe de violet și albastru.

Dintr-o dată nu mai simt lacrimile grele lovindu-mi pielea, ci atingeri delicate de mătase. Cerul s-a stăpânit. Și-a descărcat toate sentimentele într-o furtună incontrollabilă de lacrimi și amărăciune. Acum totul s-a sfârșit. Ploaia a revenit cu micile ei picături de cristal, parcă cerându-și scuze pentru cele întâmplare. Dar nu era nevoie. Propriile-mi lacrimi mi-au căzut necontrolabil. Furtuna de afară se potrivea cu cea interioară. Sentimentele mele parcă pluteau acum liniștite în aerul rece și înmiresmat al nopții.

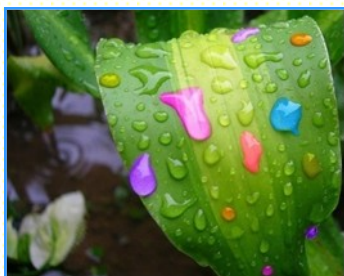
Pânza ploii a dispărut. Totul s-a calmat. Sufletul meu s-a refăcut. Micile bucățele rănite s-au unit și au format un tot, urmând muzica simfonică a ploii.

Acum numai câteva picături sfioase se mai aștearnă peste noi. Dar noi suntem bine. Mici raze străbat cerul, anunțându-ne o nouă zi. În aer puteai mirosi speranța, încrederea și dragoste, regretul a dispărut.

În urma ploii a rămas roua dimineții. Proaspătă și revigorantă, este promisiunea unei noi zile, unei noi vieți, unei alte pagini nescrise din cartea vieții. Pentru că după distrugere urmează refacerea, întregirea și pacea, liniștea.

Furtuna se refăcea după furtuna dezlănțuită de aseară, urmele picăturilor de jeratic încă fiind prezente, iar sufletul meu a uitat regretul și și-a propus un nou început plin de dragoste.

Ploaia a fost, este și va fi un element important în exprimarea sentimentelor mele.

Seara de vară

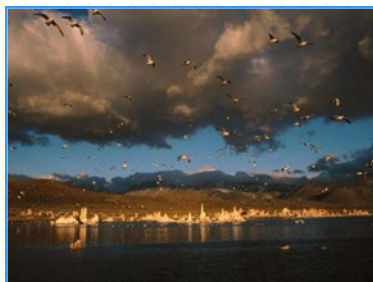
DAN Diana Alexandra

Școala cu cl.I-VIII, Câmpia Turzii

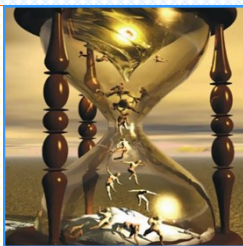
Județul Cluj

Profesor îndrumător: PLOSCARIU Alina

Soarele obosit de drumul lung străbătut de la un capăt la altul al orizontului se pregătește să se afunde în marea care se îmbrățișează în depărtare cu cerul. Umbrele copacilor și clădirilor se alungesc anunțând venirea serii. O seară frumoasă și liniștită de vară în care începi să visezi la comori ascunse pe fundul mării și la corăbii pierdute în imensitatea albastră. Valurile se leagănă înaintea și înapoi, înspumând nisipul fin plin de scoici și alge. Cântecul îndepărtat se aud în fragmente purtate de vântul lin în depărtări. Pe cer apar rând pe rând stelele ca niște luminițe într-un candelabru, iar liniștea pătrunde în suflet alungând oboseala zilei și aducând odihna binemeritată după o zi neobișnuit de caldă. Totul în jur se pregătește pentru venirea nopții odihnitoare.

Și totuși, aleargă înainte...
 Toth Maria Gabriela, clasa a X-a
 Colegiul Tehnic Iuliu Maniu, Carei
 Județul: Satu Mare
 Profesor îndrumător: Lupșa Andrada

Motto: *Timpul nu mai alunecă greoi.... Nu mai cască urât. Timpul s-a trezit și-aleargă înainte....*(Al. Ivan Ghilia, *Asaltul timpului*)

Totul începe când nimic nu mai are rost... Așa cum mama spune mereu: „ Ceea ce nu trăiești la timp, draga mea, nu mai trăiești niciodată! „Cred că are dreptate mama. Să fie oare acesta misterul care ne învăluie existența?

Răsăritul soarelui e un lucru tainic: niciodată nu știi când răsare. Da, clipa răsăritului, ea e tainică, poate tocmai pentru că dincolo de ea se află EL, TIMPUL, zeul tutelar al universului. El ține în frâu microcosmosul și macrocosmosul, el repară, el vindecă răni, el aduce uitarea, și totuși...., aleargă înainte. „Cu siguranță timpul o ia de multe ori înainte, nu ne permite să luăm decizii, să stăm de vorbă cu noi înșine și să lăsăm rațiunea să –și spună cuvântul, dar, într-un final, tot EL, timpul le rezolvă pe toate.

Stau de multe ori și mă gândesc cum cele mai simple și mai mărunte lucruri te fac să te simți mai bine. Mă gândesc și mă întreb mereu: oare clepsidra are legătură cu timpul? Dar nu am găsit niciun răspuns rațional. Cred totuși că unele amintiri răzbesc chiar dacă timpul se străduiește să arunce peste ele uitarea, se sustrag pierzaniei și alunecă precum firicelele de nisip prin clepsidra învechită a timpului. De pildă, când orașul e acoperit de lumina stelelor și a lunii, mă cuprinde un dor tainic, un dor de iubire. Toate amintirile cad pe inima mea și rămân acolo, precum ploaia în deșertul uscat. Poate pentru că eu încă mai sunt în lumea poveștilor frumoase, când totul se întâmplă după bunul meu plac.

Timpul e asemenea muzicii până la un punct, te farmecă, te acaparează, îți oferă uneori toată paleta viu colorată a bucuriilor vieții, pentru ca, într-un final, să-ți ia totul. De multe ori mă întreb: cum ar fi lumea dacă timpul ar sta să se odihnească, dacă s-ar opri din când în când, mai ales atunci când am vrea să prelungim la nesfârșit un moment când credem că suntem pe deplin fericiți ? Atunci poate vremelnicia s-ar transforma în veșnicie. Dar oare omul și-ar putea asuma eternitatea ? Oare nu ar fi o povară ? Și totuși, parcă aș spune: *Oprește trecerea. Știu că unde nu e moarte, nu e nici iubire, - și totuși te rog: oprește Doamne, ceasornicul cu care ne măsurăm destrămarea.* (Lucian Blaga, În marea trecere) Ce utopie frumoasă.... *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte...*

Visând am crezut că...!
JINARU BRATU Diana, clasa a VII-a
Școala nr.4 RÂMNICU Vâlcea
Județul Vâlcea
Profesor îndrumător: CORENDEA Daniela

Soarele asfințește, lungind pe mare umbrele orașului. E o seară frumoasă, liniștită, una din acele dulci seri de vară în care simți o adevărată fericire să te lași în voia visurilor. Valurile, cu vâjâitul lor legănător, țin ison orchestrei de pe mal, a cărei fanfară se-mprăștie lin în largul mării. Pe cer se aprind candelabre de stele ce ascund tainele neînțelese ale universului.

Licăririle lor neîntrerupte parcă încearcă să ne spună ceva, să ne povestească nouă, muritorilor de rând, istoria cerului măreț, dar nu le înțelegem. Nu avem posibilitatea de a crea o legătură între spațiul cosmic și cel terestru.

Sunt pe Pământ. Captiv într-o lume ce își pierde speranțele cu fiecare clipă trăită. Scoarța sură și bătrână a pământului jilav face cu greu față la ceea ce se petrece deasupra ei. Casă a celor mai frumoase tablouri naturale, a celor mai diafane minuni văzute de ochiul uman, Terra suportă totodată atitudinea dezinteresată a locuitorilor ei față de univers. Mă simt astfel, neimprimat ca toți ceilalți în această lume fără culoare. E diferit pentru că mă desprind de pământ și...zbor. Zbor spre bolta decorată regal cu diamantele lucii. Mă depărtez ușor de lumea veche, de jungla de asfalt, de trotuarele prăfuite pe care nu mă regăsesc niciodată. Mă îndrept spre locul unde numai în vis reușeam să ajung. Mă duc să cutreier universul.

Dar nu e posibil. Realizez acest lucru atunci când mintea mea se trezește din infernul mut al cunoștinței. Asta nu se poate ! Trebuie să fie doar un vis; și este unul. Dar nu-mi pasă. Nu am reușit niciodată să ajung așa de departe. Sunt purtat de o forță necunoscută spre talazurile cerești. O beznă de nepătruns cuprinde împrejurimile și mă afundă în spațiul fără limită a universului palpitant. Descopăr stelele. Entitățile neprețuite ale văzduhului adânc se agită, clocotesc, povestesc ceva, întâmpină regatul de lumină topită a zeității celeste. Soarele trimite razele sale ca niște săbii de foc în negura infinitului. Nu mă îndrept spre el. Mă întorc spre pământul părăsit. Arată obosit, istovit de atâta cruzime ce îi acoperă fața posomorâtă. Albastrul oceanelor sale pălesc. Văd cum luna, și ea îmbătrânită, orbitează loial în jurul său. Drumul meu se oprește brusc. În fața planetelor crispate se deschid porțile tainelor universului. Aștept cu inima palpitând de emoție să cunosc dedesubturile eterne când...! Totul se șterge rapid din fața ochilor mei. Deschid ochii și ...

Am uitat că era doar un vis. Speranțele îmi sunt spulberate, dezamăgirea își face loc în sufletul meu de copil visător. Întunericul din cameră îmi reamintește de universul pierdut în gândurile-mi răvășite. Ies din casă și mă îndrept scările tocite de pe treptele cărora se poate admira maiestrosul candelabru de lumini ale nopții divine.

Mă așez în liniște pe una dintre treptele reci și privesc oglinda bleumarin ale cărei rame nu există. Este magnific. Mii de ochi argintii licăresc în privirile uimite ale pământenilor ce le slăvesc prezența unică.

Câte frumuseți de nepătruns ascunde nebănuitul văzduh. Câte taine uluitoare are el de oferit omenirii nepăsătoare. Un infinit neștiut ascunde valorile, farmecul, cunoștința și cea ce este cu adevărat frumos în această mică lume. Sunt fericit și onorat de ocazia fictivă pe care am avut-o, aceea de a-mi explora imaginea la cote impresionante. Am ajuns deasupra norilor. Visând, am crezut că poarta necunoscutului mi se deschide, am crezut că zbor. N-a fost așa. Dar am descoperit o nouă lume în care pot face ce vreau și unde imaginea nu are limite.

Am găsit lumea visului.

Ploaia

BĂLĂȘEL Ioana-Virgilia
Școala cu clasele I-VIII, nr.4, Râmnicu Vâlcea
Județul Vâlcea
Profesor îndrumător: CORENDEA Daniela

Întocmai unui izvor nesecat de apă, ea cade din înălțimile cerului luând forma picăturilor miraculoase care cad și ating pământul sterp, brăzdat de adânci crăpături gata să înghită cu un uriaș nesaț mâna trimisă de acolo de sus ca și o ultimă salvare.

Orizontul întunecat anunță eminenta sosire a norilor încărcăți cu licoarea izbăvitoare după care tânjește de atâta vreme pământul ce poartă în el tulpinile firave și verzi, tânjind cu atâta disperare după ploaia cea salvatoare.

Vântul năzdrăvan așa cum îl știm poartă norii de ploaie peste țarinile aride cu grâul mijind din solul tare, care devine o strânsoare chinuitoare, implorând a fi binecuvântate cu dumnezeiasca sevă. Iată că vântul se întetește brusc, luând naștere cicloane de praf purtate dintr-o parte în alta a ogorului pârjolit de soarele de până atunci.

Încep să cadă primii picuri, timid la început întocmai ca la introducerea unei opere muzicale ce anunță o reprezentație de excepție.

Perdeaua de cristale mărunte se lasă în întocmai părului despletit al unei frumoase mirese, ce cade în valuri, valuri peste trupu-i alb și firav. Picurii se împrăștie peste tot în jur, alunecând domol și într-un sfârșit ajung în colbul gros al brazdelor uscate. Într-o clipă o fină rază de lumină ce cu multă îndrăzneală își face loc printre norii tulburi și fugari reușește să înfrunte cu stoicism învălmășeala cețoasă și violență ce stăpânește cerul și gata să dezlănțuie războiul din văzduh.

Plăpânda rază de soare coboară spre pământul pârjolit nu mai înainte de a străbate perdeaua de picuri transformându-le la trecerea sa în miliarde de nestemate sclipitoare ca și mărgăritarele neasemuite din poveștile dragi copilăriei noastre.

Cu toată tulburarea din văzduh, picurii continuă să cadă molcom ca și cum nimic nu s-ar întâmpla acolo sus în înălțimile din care vin. Ei au menirea sacră de a dăruii viață, îmbrățișând pământul ca într-o strângere părintească la piept.

Stropii cad neconținut ca și cum nu s-ar mai opri niciodată. Se îndreaptă spre pământul chinuit de sete gata să primească milioanele și milioanele de mărgăritare cristaline. Dar ca la comandă ploaia se întetește tot mai tare și bobițele de apă se prefac în săgeți ce înțepă pământul trimise din văzduhul involburat, cuprins fiind de tainice tulburări.

Se aştern ceruri de nelinişti în jur, iar în schimb ploaia îşi desăvârşeşte interpretarea aşa cum o face de fiecare dată. Stropii năvălesc cu îndrăzneală peste pieptul dealului, ce tronează falnic, semeţindu-se peste ogoarele de la poalele sale. Este cotropit şi cade de-ndată victimă mâniei şi răzbunării norilor supăraţi ce trec deasupra-i cu învolburare şi nu departe de coamele sale înalte. Aceştia apar nemulţumiţi de semeţia sfruntătoare a dealului ce stă şi înfruntă tunetele şi fulgerele fiind martor la declanşarea războiului ceresc din măruntaiele norilor.

Tunetele se aud tare ca nişte tobe ale războinicilor de demult, iar licăririle fulgerelor luminează tot locul, o privelişte ce tulbură viaţa micilor vietăţi unde şi micii păianjeni stau încremenţiţi în plasele lor ţesute cu iscusinţă şi se adăpostesc în unghere ascunse din frunzele miriştii.

Cu toate fulgerele frânte ce tremură *ploaia trimite picuri tot mai rar, pe semne că în curând se va retrage, lăsând în urma-i o linişte deplină şi o amorţeală ce va fi trezită de firişoarele de raze de soare ce se luptă cu ceea ce a mai rămas din norii cei cenuşii şi năprasnici, iar bătălia din nori se îndepărtează tot mai mult făcându-şi prezenţa în depărtare cu hotărârea de a demonstra forţa şi supremaţia sa în peregrinările sale peste dealuri şi câmpii, peste munţi şi peste ape...*

În umbra timpului
Motto: *Fugit irreparabile tempus.*

POPA Cristina Lăcrămioara, clasa a IX-a A
Grupul Școlar Industrial Bucecea
Județul Botoșani
Profesor îndrumător: PAVILIU Daniela-Simona

Ca o ninsoare calmă ne cerne parcă timpul
În gerul iernii tăios și auster,
Suntem născuți deja în anotimpul
Plin de trăiri, iubire și mister.

Ca un bătrân părinte ne veghează
Al vieții fir din suflete trecându-l,
Mulțumitori că soarta ne-o așează
Ne-ntoarcem în pământ îmbrățișându-l.

Și-ngemănați cu viața, urmăm a sa cărare
Spre neștiutele trăiri din viitor,
Ne trecem ca o simplă lumânare
Ca trecător pe lângă trecător.

Petalele-n adieri ne par din flori desprinse
Trecutele amintiri ce au rămas.
În viitor sărim cu brațele deschise,
Timpul ne cerne parcă pas cu pas.

Colectivul de redacție

prof. Grădinaru Violeta

prof. Irimia Corina-Elena

ing. Bejinaru Mihai-Romeo

ing. Nistor Marius

Director ing. Lungu Sergiu

Director adjunct ing. Dohotariu Dumitru-Viorel

**REVISTA LITERARĂ
A GRUPULUI ȘCOLAR "AL. VLAHUȚĂ" ȘENDRICENI**